

(๓๑)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๒๕๒ / ๒๕๕๒

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๖๐๐ / ๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอาญา

วันที่ ๓๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ความอาญา

รับรองสำเนาถูกต้อง

196

(นางสาวเรือนทอง กรอินทร์)

เจ้าหน้าที่ศาลยุติธรรมชำนาญ

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นายกิตติศัพท์ ถิษฐ์บุญครอง

โจทก์ร่วม

ระหว่าง

ดาบตำรวจสมศักดิ์ วัฒนวิเศษ

ดาบตำรวจอดิศักดิ์ วัฒนวิเศษ

ดาบตำรวจพรเสด็จ วัฒนวิเศษ ที่ ๓

พันตำรวจโทสำเนา อินดี ที่ ๔

พันตำรวจเอกมนตรี ศรีบุญลือ ที่ ๕

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่

ในการยุติธรรม ความผิดต่อชีวิต

คดีหมายเลขดำที่ อ.๓๔๖๖/๒๕๕๒

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นายกิตติศัพท์ ถิษฐ์บุญครอง

โจทก์ร่วม

พันตำรวจโทสมิตร นันสถิตย์

จำเลย

คำรับรอง 50 บาท
04/08/36 : 042
ใบเสร็จรับเงินเดิมที่.....เลขที่.....
ลงวันที่ ๕7 พ.ศ. 2555 /เรื่อง

- ๒ -

เรื่อง ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่
ในการยุติธรรม ความผิดต่อชีวิต

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลมีคำสั่งให้รวมการพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน
โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่าโจทก์ และเรียกจำเลยทั้งห้าในสำนวนแรกว่า
จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๕ ตามลำดับ เรียกจำเลยในสำนวนที่สองว่าจำเลยที่ ๖

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า จำเลยทั้งหกซึ่งเป็น
เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจสืบสวนความผิดอาญาที่ราชอาณาจักรได้กระทำความผิด
หลายกรรมต่างกัน เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยทั้งหก
ร่วมกันควบคุมตัวนายเกียรติศักดิ์ ติตย์บุญครอง ผู้ต้องหาออกไปจากห้องควบคุมผู้ต้องหา
ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แล้วร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายร่างกายและ
บีบรัดคอนายเกียรติศักดิ์ จนขาดอากาศหายใจ และถึงแก่ความตายสมดังเจตนา
โดยไตร่ตรองไว้ก่อนของจำเลยทั้งหก เมื่อระหว่างวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา
กลางคืนหลังเที่ยง ถึงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง วันเวลาดังกล่าว
ไม่ปรากฏชัด ภายหลังกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นแล้ว จำเลยทั้งหกด้วยกันย้ายศพ
นายเกียรติศักดิ์ จากสถานที่เกิดเหตุแล้วนำศพไปแขวนคอไว้ที่กระท่อมนา บ้านบึงโดน
ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีเจตนาเพื่อปิดบังการตายและ
เหตุแห่งการตาย เมื่อระหว่างวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางวันถึงวันที่

- ๓ -

๒๗ เมษายน ๒๕๔๘ เวลากลางวันหลายครั้งต่อเนื่องกัน จำเลยที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ร่วมกันกระทำการในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบ ด้วยการจัดทำคำให้การของนางสาวธัญญาหรือนภสร มาหาญ อันเป็นความเท็จ และบังคับขู่เข็ญให้นางสาวธัญญา ซึ่งเป็นพยานสำคัญในคดีที่นายเกียรติศักดิ์ ถูกจำเลยทั้งหกร่วมกันฆ่า เพื่อให้การเท็จ เพื่อช่วยจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ มิให้ต้องรับโทษดังกล่าว และช่วยมิให้ถูกจับกุม เหตุเกิดที่ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ และที่ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด เกี่ยวพันกัน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ เข้าพบพนักงานสอบสวนตามหมายเรียก เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒, วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๒ และวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ จำเลยที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ตามลำดับ เข้าพบพนักงานสอบสวนตามหมายเรียก ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘๙, ๑๙๙, ๒๐๐, ๒๘๙ (๔)

จำเลยทั้งหกให้การปฏิเสธ

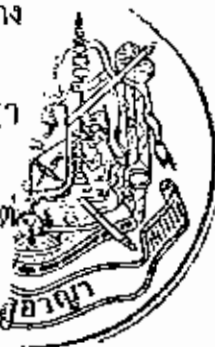
ระหว่างพิจารณา นายกิตติศักดิ์ กิตยบุญครอง บิดาของนายเกียรติศักดิ์ กิตยบุญครอง ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลอนุญาต

ทางพิจารณาโจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นายเกียรติศักดิ์ กิตยบุญครอง ผู้ตาย ถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาลักทรัพย์ รับของโจร และถูกควบคุมตัวไว้ในห้องขังที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตามสำเนาสำนวนคดีอาญา

- ๔ -

เอกสารหมายเลข จ.๘๕ นางสา ถิตย์บุญครอง ย่าของผู้ตายได้ไปเยี่ยมและจะให้ญาติ มาประกันตัวผู้ตาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าพนักงานตำรวจ มารับนางสา เพื่อพาไปพบจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๔ แจ้งว่า ผู้ตายกำลังจะถูกย้ายไปควบคุมตัวในเรือนจำ จำเลยที่ ๔ จะช่วยเรื่องประกันตัวผู้ตายและให้นางสารอรับตัวผู้ตายอยู่ที่สถานีตำรวจ ส่วนจำเลยที่ ๔ ติดต่อนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ให้มาประกันตัวผู้ตาย นางสารจนถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา จึงกลับบ้าน ต่อมาเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจ มาขอทะเบียนบ้านจากนางสา นางสาเดินทางไปที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์เพื่อติดตาม เรื่องขอประกันตัวแต่ไม่พบผู้ตาย จึงเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์เมื่อเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา พบผู้ตายอยู่ในห้องขัง นางสารอรับตัวผู้ตายกลับบ้านจนถึงเวลาช่วงค่ำ จำเลยที่ ๒ แจ้งให้นางสากลับบ้านเพราะยังไม่มีหมายปล่อยจากศาล นางสาเข้าไปพบ จำเลยที่ ๒ เพื่อขอเยี่ยมผู้ตาย แต่จำเลยที่ ๒ แจ้งว่า หมดเวลาเยี่ยม นางสาจึงเดินทาง กลับบ้าน และในวันเดียวกันที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ นางสาวอรัญญา หรือณภกร มาหาญ ได้เดินทางมาที่ห้องสืบสวนตั้งอยู่บนชั้น ๒ ของสถานีตำรวจตั้งแต่ว เวลา ๑๔ นาฬิกา เพื่อไปเจรจาเรื่องให้นายมนต์ชัย ยลวิสาศ บุตรของนางมณี ภูจันทร์ชัย ลูกโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางสาวรัชดาภรณ์ ภูกาสอน ภายในห้องสืบสวนนางสาวอรัญญา พบนางมณีและจำเลยที่ ๒ จนกระทั่งเมื่อเวลา ๑๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ กับเจ้าพนักงานตำรวจ ชื่อบัญชา ควบคุมตัวผู้ตายเข้ามาในห้องสืบสวนเพื่อถ่ายรูปและถูกเจ้าพนักงานตำรวจ ทั้งสองคนด่าทอ ต่อมาเวลา ๑๘.๑๕ นาฬิกา ผู้ตายขอมิมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของ

/นางสาวอรัญญา

- ๕ -

นางสาวอรุณญาเพื่อโทรศัพท์ติดต่อคนที่บ้าน นางสาวอรุณญาได้ยินผู้ตายพูดว่า แม่ครับให้มารับผมไว ๆ เขาจะเอาผมไปฆ่า ซึ่งผู้รับโทรศัพท์ทางปลายสายคือนางสาวผู้ตายแจ้งแก่นางสาวว่า ยังไม่ได้รับการปล่อยตัว ขอให้นางสาวรีบไปที่สถานีตำรวจ นางสาวจึงรีบเดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์และเข้าต่อว่าจำเลยที่ ๒ ว่า ทำไมพูดไม่จริงว่าจะปล่อยตัวผู้ตาย แต่ไม่ปล่อย จำเลยที่ ๒ แจ้งว่า เพิ่งปล่อยตัวไป จำเลยที่ ๒ ต่อบางสาวว่า ใครจะให้ผู้ตายโทรศัพท์อยู่ที่นี้ นางสาวไปสอบถามผู้ต้องหาในห้องขัง จึงทราบว่าจำเลยที่ ๒ เพิ่งเอาตัวผู้ตายออกไป ในช่วงเวลาเดียวกันในห้องสืบสวน ผู้ตายได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางสาวอรุณญาอีกครั้ง ระยะเวลาห่างจากการขอยืมครั้งแรกประมาณ ๓๐ นาที ผู้ตายโทรศัพท์ติดต่อไปยังนายอภิชาติ สีหาสุน ญาติของผู้ตาย ขอให้นายอภิชาติไปรับผู้ตายที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจ ผู้ตายได้รับการประกันตัวแล้ว แต่ไม่ได้รับการปล่อยตัว แต่ในช่วงขณะนั้นผู้ตายได้ยินเสียงนางสาวทะเลาะกับเจ้าพนักงานตำรวจอยู่ชั้นล่าง จึงหยุดการสนทนา เมื่อนางสาวเดินทางกลับถึงบ้าน นายอภิชาติแจ้งให้นางสาวทราบว่า ผู้ตายโทรศัพท์ติดต่อมาว่าอยู่ที่ชั้น ๒ แต่นางสาวแจ้งว่าไม่เจอตัว นางสาวและนางสาวเกศแก้ว ดลประสงค์ ภรรยาของนายอภิชาติ จึงเดินทางกลับไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ในขณะเดียวกัน ภายในห้องสืบสวน หลังจากคู่กรณีเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ถูกลักไปสามารถตกลงกันได้ ในเวลา ๑๙.๔๕ นาฬิกา นางสาวอรุณญาเห็นจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๓ หรือจำหนวด เข้ามาควบคุมตัวผู้ตายออกไปจากห้องสืบสวน จำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ภายในห้องได้ชี้ผู้ตายและพูดว่า

/มีแต่รุ่นนี้

- ๒ -

เรื่อง ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่
ในการยุติธรรม ความผิดต่อชีวิต

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลมีคำสั่งให้รวมการพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน
โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่าโจทก์ และเรียกจำเลยทั้งห้าในสำนวนแรกว่า
จำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๕ ตามลำดับ เรียกจำเลยในสำนวนที่สองว่าจำเลยที่ ๖

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า จำเลยทั้งหกซึ่งเป็น
เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจสืบสวนความผิดอาญาที่ราชอาณาจักรได้กระทำความผิด
หลายกรรมต่างกัน เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยทั้งหก
ร่วมกันควบคุมตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิษฐ์บุญครอง ผู้ต้องหาออกไปจากห้องควบคุมผู้ต้องหา
ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แล้วร่วมกันใช้กำลังประทุษร้ายร่างกายและ
บีบรัดคอนายเกียรติศักดิ์ จนขาดอากาศหายใจ และถึงแก่ความตายสมดังเจตนา
โดยไตร่ตรองไว้ก่อนของจำเลยทั้งหก เมื่อระหว่างวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา
กลางคืนหลังเที่ยง ถึงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางคืนก่อนเที่ยง วันเวลาดังกล่าว
ไม่ปรากฏชัด ภายหลังกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นแล้ว จำเลยทั้งหกด้วยกันย้ายศพ
นายเกียรติศักดิ์ จากสถานที่เกิดเหตุแล้วนำศพไปแขวนคอไว้ที่กระท่อมนา บ้านบึงโดน
ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีเจตนาเพื่อปิดบังการตายและ
เหตุแห่งการตาย เมื่อระหว่างวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางวันถึงวันที่

- ๗ -

ของตนใช้ในวันเกิดเหตุได้เสียชีวิตแล้ว จำสืบตำรวจทรงกฤษฎณ์พูดข่มขู่นางสาวอรัญญา โดยมีจำเลยที่ ๓ นั่งฟังอยู่ด้วยว่า ขอให้นางสาวอรัญญาช่วยเหลือโดยการปิดบังความจริง และให้การเท็จเกี่ยวกับการเสียชีวิตของผู้ตาย หากไม่ช่วยจะมีคนเตือนรื้อนอีกเยอะ และหากพูดความจริง นางสาวอรัญญาจะถูกแขวนคอเหมือนกับผู้ตาย และให้ไปหา ที่ปลอดภัยอยู่ นางสาวอรัญญาเกิดความหวาดกลัวจึงตกลงที่จะทำตามที่ถูกบังคับ ต่อมา วันรุ่งขึ้น จำสืบตำรวจทรงกฤษฎณ์นำตัวนางสาวอรัญญาไปพบจำเลยที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ที่ห้องทำงานของจำเลยที่ ๕ บนสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จำเลยที่ ๕ ขอให้ นางสาวอรัญญาให้การว่าเห็นผู้ตายเดินโซเซอยู่ที่ตลาดใต้รุ่งและขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ ไปใช้ นางสาวอรัญญาแจ้งว่าไม่สามารถให้การเช่นนั้นได้เพราะญาติของผู้ตายเห็น นางสาวอรัญญาที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจ จำเลยที่ ๕ จึงเปลี่ยนคำให้การใหม่ โดยให้นางสาวอรัญญาให้การว่า จำเลยที่ ๒ ไปพบผู้ตายที่สถานีขนส่ง และพานั่ง ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์มาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์แล้วมาพบนางสาวอรัญญา ต่อมาประมาณ ๑-๒ วัน จำสืบตำรวจทรงกฤษฎณ์มารับตัวนางสาวอรัญญาไปที่ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อให้พันตำรวจโทสำออง สีหาบุตรโต พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด สอดปากคำโดยบุคคลทั้งสองให้การไปตามคำให้การที่ถูก จัดเตรียมไว้ ต่อมานางสาวอรัญญาให้การต่อพันตำรวจโทสำอองอีกครั้ง ณ บริษัทที่ทำงาน ของนางสาวอรัญญา เนื่องจากจำสืบตำรวจทรงกฤษฎณ์พานางสาวอรัญญาหลบหนีไม่ทัน โดยมีจำเลยที่ ๕ เข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย ส่วนจำสืบตำรวจทรงกฤษฎณ์ยืนคุมอยู่หน้าบริษัท

/แต่เกิดการโต้เถียง

- ๘ -

แต่เกิดการโต้เถียงกันระหว่างเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ กับสถานีตำรวจภูธรจังหวัด เพราะเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ไม่ต้องการให้สอบปากคำนางสาวอรุณญา ภายหลังจากที่นางสาวอรุณญาย้ายไปอยู่ที่ อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด พันตำรวจโทสำอองได้ตามหาตัวนางสาวอรุณญาจนพบ และทำการสอบปากคำ นางสาวอรุณญาให้การต่างไปจากครั้งแรกโดยเริ่มเล่าเหตุการณ์ ทั้งหมด แต่ยังไม่เปิดเผยไม่ให้ความรู้ว่าคุณคนใดนำตัวผู้ตายออกไปจากสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพราะยังกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย ต่อมาเมื่อมีญาติของผู้ตาย กรรมการสิทธิมนุษยชน และพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปรามจะมาสอบปากคำ จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ จะพานางสาวอรุณญาหลบหนีไปทุกครั้ง เมื่อประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ นางวิมลัญญา ถิ่นवासนา ภรรยาของจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์แจ้งแก่นางสาวอรุณญาว่า จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ไปประชุมกับจำเลยที่ ๒ และทราบว่า มีหน่วยงานของรัฐ หลายหน่วยจะมาสอบปากคำนางสาวอรุณญา แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถควบคุมได้ และกำลังจะจัดการนางสาวอรุณญาแล้ว นางสาวอรุณญาจึงเขียนบันทึกเล่าความจริงทั้งหมด มอบให้แก่นางชิษณุวรรณ มารยาทอ่อน น้องสาวแล้วหลบหนีไปพร้อมกับนางสาวประติมาธิ ยิ้มแย้ม เพื่อนร่วมงานไปอยู่ที่อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว ประมาณ ๒-๓ สัปดาห์ แล้วกลับไปอยู่จังหวัดร้อยเอ็ด นางสาวอรุณญาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้พันตำรวจโทสมพงษ์ สุวรรณวงศ์ พนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปราม ทราบว่าถูก เจ้าพนักงานตำรวจจังหวัดกาฬสินธุ์ตามล่าตัวอยู่ พันตำรวจโทสมพงษ์จึงมารับตัว

/นางสาวอรุณญา

- ๙ -

นางสาวรัฐญากับนางสาวมะลิชาติ มาที่กองบังคับการตำรวจปราบปรามและทำการ
สอบปากคำ นางสาวรัฐญาโทรศัพท์ติดต่อนางพิกุล พรหมจันทร์ ญาติของผู้ตาย
นางพิกุลพานางสาวรัฐญาไปให้การตามความจริงทั้งหมดต่อนายวสันต์ พานิช
ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เมื่อนางสาวรัฐญาและนางสาวมะลิชาติกลับไปอยู่
จังหวัดร้อยเอ็ดได้ไม่นานก็เดินทางไปอยู่ที่อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว
ในช่วงปลายปี ๒๕๔๗ แต่จำเลยที่ ๑ กับพวก ติดตามล่าตัวไปถึงจังหวัดสระแก้ว
นางสาวรัฐญาจึงขอความช่วยเหลือจากผู้สื่อข่าว สถานีโทรทัศน์และทหาร ต่อมา
นางสาวรัฐญาไปให้การตามความจริงทั้งหมดต่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ
และได้รับการคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ กรมสอบสวนคดีพิเศษ

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๑
ไม่ได้นำตัวผู้ตายออกจากห้องควบคุมโดยมาทำงานที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์
เมื่อเวลา ๑๐ นาฬิกา และไปทานอาหารที่ร้านอาหารทางด้านหลังของสถานีตำรวจ
หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ นั่งรอญาติที่เดินทางมาจากจังหวัดร้อยเอ็ดจนถึงเวลา
๑๕ นาฬิกา เมื่อญาติเดินทางมาถึง จำเลยที่ ๑ ก็พาญาติไปที่บ้านเพื่อปรึกษาปัญหา
ครอบครัวกับภรรยา จนถึงเวลา ๒๑ นาฬิกา จึงแยกย้ายกันกลับโดยจำเลยที่ ๑
มิได้กลับไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จึงมิได้เป็นผู้นำตัวผู้ตายออกไปจาก
ห้องสืบสวน เมื่อเวลา ๑๙.๔๕ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ มิได้เป็นเจ้าของโทรศัพท์ หมายเลข
๐๕๐-๑๓๒๑๘๒ และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของผู้เสียชีวิตรายอื่น ๆ

/จำเลยที่ ๒

- ๑๐ -

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘ นาฬิกา ขณะที่ยังจำเลยที่ ๒ ขับรถจักรยานยนต์ออกตรวจพื้นที่บริเวณสถานีขนส่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้พบผู้ตายอุ้มห่อสิ่งของมาด้วยจึงนำตัวนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์มาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เดินทางมาถึงเมื่อเวลา ๑๘.๒๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ นำตัวผู้ตายเข้าไปในห้องสืบสวนชั้น ๒ พบนางสาวอรุณญา นั่งอยู่ในห้องเพียงคนเดียวจึงให้ผู้ตายอยู่ในห้องสืบสวน ส่วนจำเลยที่ ๒ ลงไปชั้นล่างเพื่อค้นหาหมายจับผู้ตายและเข้ามาในห้องสืบสวนเพื่อค้นหาหมายจับจึงทราบว่า ผู้ตายถูกจับกุมดำเนินคดีและได้รับการประกันตัวไปแล้วโดยไม่มีหมายจับค้าง จำเลยที่ ๒ บอกให้ผู้ตายกลับไปเมื่อเวลา ๑๙ นาฬิกาเศษ หลังจากนั้น จำเลยที่ ๒ นั่งคุยกับนางสาวอรุณญา ระหว่างนั้นมีผู้หญิงเข้ามาพูดคุยกับนางสาวอรุณญาและกลับออกไป จนกระทั่งเวลา ๒๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ เดินทางกลับบ้าน ต่อมาหลังจากผู้ตายเสียชีวิต จำเลยที่ ๒ ได้ไปให้การต่อคณะกรรมการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด และต่อคณะกรรมการมาธิการ สภาผู้แทนราษฎร ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย ล.๔๓ และ ล.๑๘ ตามลำดับ จำเลยที่ ๒ ให้การต่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เมื่อเห็นว่าถูกต้องจำเลยที่ ๒ จึงลงลายมือชื่อ แต่เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗ พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ จัดทำคำให้การไว้แล้ว ซึ่งมีข้อความในส่วนที่ระบุว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้นำตัวผู้ตายมาที่ห้องสืบสวน เมื่อเวลา ๑๗ นาฬิกาเศษ และมาดักรอเพื่อนำตัวผู้ตายออกไปจากสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ นั้นไม่เป็นความจริง

/จำเลยที่ ๒

๑๑

จำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อในคำให้การดังกล่าวโดยไม่ได้อ่าน จำเลยที่ ๒ ให้การไปตามที่รู้เห็นมาไม่ได้ให้การตามเรื่องราวที่แต่งขึ้น

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๘ นาฬิกา ได้รับแจ้งเหตุเรื่องลักโทรศัพท์เคลื่อนที่ จึงนัดให้คู่กรณีรวมทั้งนางสาวอรุณญามาตกลงกันที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จำเลยที่ ๓ รอจนถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา แต่ยังไม่พบบุคคลใดมา จึงออกไปรับบุตรที่โรงเรียนและไม่ได้กลับมาที่ห้องสืบสวนอีกเลย

จำเลยที่ ๔ นำสืบว่า เมื่อปี ๒๕๔๕ ผู้ตายถูกจับกุมดำเนินคดีหลายคดี มีจำเลยที่ ๔ เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จึงได้พบปะพูดคุยกับนางสาหลายครั้ง จนนางสาอ้างความเกี่ยวข้องเป็นญาติว่า จำเลยที่ ๔ เป็นหลานเขย เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้ตายถูกจับกุมและควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ในระหว่างนั้น นางสามาเยี่ยมผู้ตายหลายครั้ง จำเลยที่ ๔ จึงแนะนำให้หาหลักทรัพย์มาประกันผู้ตายจะได้ไม่ต้องมาเยี่ยมบ่อย ๆ นางสาแจ้งว่าไม่มีหลักทรัพย์และไม่รู้จักบุคคลใดขอให้จำเลยที่ ๔ ช่วยเรื่องประกันตัวผู้ตายให้ด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๔ ติดต่อนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ซึ่งเคยมาประกันตัวผู้ต้องหาหลายรายให้มาพบนางสา บุคคลทั้งสองได้พูดคุยตกลงกันโดยจำเลยที่ ๔ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง นายสุรศักดิ์ตกลงที่จะประกันตัวผู้ตาย จำเลยที่ ๔ แจ้งให้นางสามารับตัวผู้ตายที่สถานีตำรวจและช่วยติดต่อเรื่องหลักฐานในการขอประกันตัวต่อศาลจนเสร็จการ จำเลยที่ ๔ ให้การต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงและพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด

/ตามบันทึกคำให้การ

- ๑๒ -

ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๑๔๔ และ ๑๔๕ จำเลยที่ ๕ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ในการให้การของนางสาวอรัญญาต่อคณะกรรมการสอบสวนของตำรวจภูธรจังหวัด

จำเลยที่ ๕ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๕
เดินทางไปจังหวัดขอนแก่นเพื่อผ่าตัดรากฟันเทียม ใช้เวลาผ่าตัด ๒ ชั่วโมง และต้องพักรักษาตัว
๓ - ๕ วัน ตามใบรับรองแพทย์ เอกสารหมายเลข ป.๑ (ศาลจังหวัดขอนแก่น)

จำเลยที่ ๖ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำเลยที่ ๖
ปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวนตั้งแต่เวลา ๘-๒๐ นาฬิกา เมื่อเวลา ๑๖ นาฬิกาเศษ
ผู้ตายได้รับหมายปล่อยจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ จึงทำการปล่อยตัว เมื่อเวลา
๑๖.๓๕ นาฬิกา ตามสำเนารายงานประจำวัน เอกสารหมายเลข จ.๘๗ ต่อมาเมื่อเวลา
๒๐ นาฬิกา นางสาวมาแจ้งแก่จำเลยที่ ๖ ว่ามารับตัวผู้ตาย จำเลยที่ ๖ จึงแจ้งว่า
ได้ปล่อยตัวไปแล้วและช่วยนางสาหาตัวผู้ตายรอบสถานีตำรวจแต่ไม่พบตัว จำเลยที่ ๖
ให้การต่อพนักงานสอบสวน หลายหน่วยงานตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๑๔๕
๑๔๖ และ ๑๔๗ และถูกพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ แจ้งข้อกล่าวหา
จำเลยที่ ๖ ให้การปฏิเสธ ตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา เอกสารหมายเลข ๑๔๘

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยทั้งหมดแล้ว
ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗
นายเกียรติศักดิ์ ฤทธิบุญครอง ผู้ตาย ถูกเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์
จับกุมตัวในข้อหาลักทรัพย์ หรือรับของโจร และถูกควบคุมตัวไว้ในห้องขังของ

/สถานีตำรวจ

- ๑๓ -

สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตามสำเนาสำนวนคดีอาญา เอกสารหมายเลข จ.๘๕ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ได้ยื่นคำร้องขอปล่อยตัวผู้ตายชั่วคราวต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ศาลมีคำสั่งอนุญาต ตามคำร้องฯ เอกสารหมายเลข จ.๙๐ ในวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีผู้พบศพผู้ตาย ในสภาพศพถูกแขวนคออยู่ที่กระท่อมนา บ้านบึงโดน ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ และรายงานการตรวจศพ เอกสารหมายเลข จ.๑๘, จ.๑๙ และ จ.๓๖

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า การเสียชีวิตของผู้ตาย เกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์หรือไม่ ในข้อเท็จจริงส่วนนี้ โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายรัชฎา มนุรัชฎา ทนายโจทก์ร่วม และเป็น กรรมการสิทธิมนุษยชนของสภาทนายความมาเป็นพยานเบิกความว่า ในช่วงขณะเกิดเหตุ รัฐบาลมีนโยบายปราบปรามยาเสพติดอย่างรุนแรงและเด็ดขาด ภายในช่วงปี ๒๕๔๖-๒๕๔๗ มีผู้เสียชีวิตจากเรื่องนี้ประมาณ ๒,๕๐๐ ศพ ในจังหวัดกาฬสินธุ์ มีผู้ถูกฆ่าตายในลักษณะเดียวกันกับผู้ตายหลายราย คือศพถูกนำไปแขวนคอไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ แม้กระทั่งในสวนสาธารณะกลางอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้ตายบางราย เมื่อถูกดำเนินคดี และศาลพิพากษายกฟ้อง ก็ถูกลอบยิงจนเสียชีวิตกลางเมืองกาฬสินธุ์ รวมแล้วมีจำนวนหลายสิบศพ แต่เจ้าพนักงานตำรวจของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้แม้แต่รายเดียว ตามรายงานฯ เอกสารหมายเลข จร.๑

/และจาก

- ๑๔ -

และจากพยานหลักฐานที่ปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม ปรากฏว่า
 ในเวลาต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ เข้าทำการสืบสวนสอบสวนคดีนี้
 ก็ได้ข้อเท็จจริงจากญาติของผู้เสียชีวิต จากการกระทำในลักษณะเช่นนี้หลายราย
 อาทิ ในกรณีของนายกฤตชาติล ปัญจะ ดังปรากฏรายละเอียดตามบันทึกคำให้การ
 ของนางทิพย์ ปัญจะ และนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง เอกสารหมายเลข ๓๙ และ ๔๖
 ซึ่งบุคคลทั้งสองเป็นญาติและเพื่อนของนายกฤตชาติล ซึ่งถูกจับกุมเมื่อวันที่
 ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ในข้อหาปล้นทรัพย์ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗
 นางทิพย์ ย่าของนายกฤตชาติลได้ขอประกันตัวนายกฤตชาติล ขณะถูกควบคุมตัวอยู่ที่
 สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ศาลมีคำสั่งอนุญาต นางทิพย์
 ได้ไปเฝ้ารออยู่ที่สถานีตำรวจตลอดช่วงบ่ายเพื่อรับตัวนายกฤตชาติล แต่ไม่พบตัว
 เมื่อสอบถามเจ้าพนักงานตำรวจก็ได้รับคำตอบว่า ได้ปล่อยตัวไปแล้ว แต่ทราบจนบัดนี้
 นายกฤตชาติลได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ซึ่งนายสุรศักดิ์ ผู้ต้องหาร่วมคดีและถูกขัง
 อยู่ในห้องขังเดียวกับนายกฤตชาติลและเห็นเหตุการณ์ในวันที่ ๒๐ และวันที่
 ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ให้การว่า เมื่อนายกฤตชาติลได้รับการประกันตัว สิบเวรห้องขัง
 แจ้งให้นางทิพย์กลับไปก่อนและให้ทิ้งเงินค่ารถไว้ แต่ต่อมาจำเลยที่ ๑ มาแจ้ง
 นายกฤตชาติลออกไปจากห้องขังแล้วหายตัวไปเหมือนดังเช่นผู้ตาย เมื่อได้รับการประกัน
 ตัวแล้วก็ถูกจำเลยที่ ๑ มาเอาตัวออกไปจากห้องขังในช่วงเวลา ๑๕-๑๖ ชั่วโมง
 ในกรณีของนางสาวน้ำฝน ตลรัมย์ ดังปรากฏรายละเอียดตามบันทึกคำให้การของ

/นายศิริมงคล

- ๑๕ -

นายศิริมงคล ดลรัศมี และนางสาวนฤมล ดลรัศมี เอกสารหมายเลข จ.๔๒ และ จ.๕๔ ซึ่งบุคคลทั้งสองเป็นที่ของนางสาวน้ำฝน ต่างให้การว่า นางสาวน้ำฝนถูกจับกุมในข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลพิพากษายกฟ้อง แต่เมื่อพ้นคดีมาได้เพียง ๑ เดือน ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เวลา ๑๓ นาฬิกาเศษ ขณะที่นางสาวน้ำฝนขับรถจักรยานยนต์มาบนถนนกลางเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้ถูกคนร้ายซึ่งเป็นผู้ชายนั่งมาในรถยนต์กระบะใช้อาวุธปืนยิงหลายนัดจนเสียชีวิต นางสาวนฤมลได้รับคำเตือนจากบุคคลอื่นว่าอาจถูกฆ่าตาย เป็นรายต่อไป นางสาวนฤมลจึงหนีไปอยู่ที่จังหวัดอื่น ต่อมาได้รับทราบจากมารดาของ ร้อยตำรวจเอกสุรชา ซึ่งเคยรับราชการอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ แจ้งว่าตนไม่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีดำของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จึงเดินทางกลับมาอยู่จังหวัดกาฬสินธุ์ ในกรณีของนายทองจันทร์ ภารที ดังรายละเอียดปรากฏตามบันทึกคำให้การของนายคำพันธ์ เสียงทองคำ และนางสาวอำพันธ์ ภารที เอกสารหมายเลข จ.๔๖ และ จ.๗๕ ซึ่งบุคคลทั้งสองเป็นที่เขยและที่สาวของนายทองจันทร์ ได้ให้การว่า นายทองจันทร์เคยถูกดำเนินคดีในข้อหาปล้นทรัพย์ แต่ศาลพิพากษายกฟ้อง และพ้นคดีมาเมื่อปี ๒๕๔๗ ต่อมาถูกจับในข้อหาปล้นทรัพย์ แต่เจ้าพนักงานตำรวจสามารถจับตัวคนร้ายตัวจริงมาได้ ก่อนตายเพียง ๗ วัน มีการทำร้ายร่างกายผู้หญิงคนหนึ่ง เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ มีหมายเรียกนายทองจันทร์ ไปให้ปากคำ นายทองจันทร์ให้การปฏิเสธ ต่อมาเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ นายทองจันทร์ถูกพาขึ้นรถยนต์กระบะหายไปและถูกพบในสภาพเป็นศพถูกแขวนคออยู่ที่

- ๑๖ -

อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ในวันรุ่งขึ้น สภาพศพถูกรัดคอด้วยสายไฟและเชือกตามร่างกายและใบหน้ามีรอยฟกช้ำ ในกรณีนายประวิทย์ สัตวุธ ดังรายละเอียดปรากฏตามบันทึกคำให้การของนางอุทิศ เทียงโยธา และนายสมพร เทียงโยธา เอกสารหมายเลข จ.๗๑ และ จ.๘๑ ซึ่งบุคคลทั้งสองเป็นบิดามารดาของนายประวิทย์ ได้ให้การว่า ก่อนที่นายประวิทย์จะเสียชีวิตได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจนอกเครื่องแบบใช้อาวุธปืนไล่ยิงแต่หนีรอดมาได้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ มาสอบถามนางอุทิศเพื่อหาตัวนายประวิทย์ เมื่อนางอุทิศออกตามหา ก็พบว่านายประวิทย์อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ และถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำร้ายร่างกายเนื่องจากต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เจ้าพนักงานตำรวจถูกทำร้ายร่างกาย ในวันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เวลา ๑๖ นาฬิกา ขณะที่นายประวิทย์กับนายสมพรชายของอยู่ที่ร้าน เพื่อนบ้านได้มาบอกว่ามีเจ้าพนักงานตำรวจมาตามตัวให้นายประวิทย์ไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ นายประวิทย์จึงขับรถจักรยานยนต์เดินทางไปพบเจ้าพนักงานตำรวจ จนกระทั่งเวลา ๑๘ นาฬิกา นายสมพรและนางอุทิศได้ออกติดตามหาตัวนายประวิทย์ นายสมพรพบรถจักรยานยนต์ที่นายประวิทย์ขับมาจอดอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ต่อมาได้รับแจ้งว่านายประวิทย์ถูกแขวนคอตายอยู่ที่สวนสาธารณะในอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ สภาพศพอยู่ในท่ามกลางพื้นที่ที่มีเชือกผูกแขวนกับกิ่งไม้ รอบคอมีรอยสีแดงคล้ายเชือกรัดหน้าอกทั้งสองข้างมีรอยช้ำเป็นรอยรองเท้า ต่อมาประมาณ ๓-๔ วัน หลังจากเผาศพ

/นายประวิทย์

- ๑๗ -

นายประวิทย์แล้ว นายสมพรถูกชาย ๓ คน พุดข่มขู่ว่า หากร้องเรียนเจ้าหน้าที่เรื่องการตายของนายประวิทย์จะต้องมีคนในครอบครัวตายแบบเดียวกันกับนายประวิทย์อีก ต่อมาในเดือนมีนาคม ๒๕๔๗ ผู้ชายที่ทำงานอยู่ที่สถานีบริการน้ำมันของนางจำปี ศรีบุญลือ ซึ่งเป็นภรรยาของจำเลยที่ ๕ นำกระเป๋าสตางค์และบัตรประจำตัวประชาชนของนายประวิทย์มาคืนให้ ในกรณีของนายจตุพล นันนาเชือก ดังรายละเอียดปรากฏตามบันทึกคำให้การของนางสาวนัยนา กันบุรรมย์ เอกสารหมายเลข ๖๔๘ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับนายจตุพล ให้การว่า นายจตุพลมีประวัติเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและเคยถูกจับกุมดำเนินคดี นายจตุพลเคยทำงานเป็นสายลับให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจ เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๗ นายจตุพลถูกยิงตายที่อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ คาดว่าเป็นการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ สาเหตุมาจากนายจตุพลยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และในกรณีของนายเกียรติศักดิ์ ถิษฐ์บุญครอง ผู้ตาย จากคำให้การของเพื่อนผู้ตายคือ นายไตรเทพ ปัจฉิมก้านตรง นายเอกพล ช่างประเสริฐ และนายเกรียงไกร แสนบุญครอง ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๖๐, ๖๒ และ ๖๗ ได้ความว่า ผู้ตายเป็นสายลับและขายยาเสพติดให้เจ้าพนักงานตำรวจ คาดว่าเหตุที่เสียชีวิตอาจมาจากผู้ตายรู้เรื่องขบวนการค้ายาเสพติดมากเกินไปว่าใครเป็นผู้ค้า ใครหักหลังใคร และอาจจะขัดคำสั่งของเจ้าพนักงานตำรวจบางคน จากคำให้การของนายอดุลย์ นาทองไชย เพื่อนผู้ตาย ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๖๙ ได้ความว่า ผู้ตายเล่าให้นายอดุลย์ฟังในห้องขังว่ากลัวถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับตัวไปแขวนคอ เพราะอยู่ในเหตุการณ์ขณะเพื่อน

/ซึ่งเกี่ยวข้อง

- ๑๘ -

ซึ่งเกี่ยวข้องกับยาเสพติดถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับตัวไปแขวนคอตายที่สวนสาธารณะกุดน้ำกิน
 ในอำเภอเมือง จากข้อเท็จจริงที่ได้มาจากทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม เมื่อนำ
 เหตุการณ์ทั้งหมดมาประมวลเข้าด้วยกันประกอบเข้ากับสถิติคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นระหว่าง
 ปลายปี ๒๕๔๖ ถึง ปี ๒๕๔๘ ตามเอกสารท้ายบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ. ๑๐๕ แล้ว
 จะเห็นภาพในองค์รวมได้ว่า ผู้เสียชีวิตทั้งหมดล้วนแต่มีประวัติเคยก่ออาชญากรรมมาแล้ว
 เคยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวดำเนินคดีขึ้นทะเบียนประวัติหรืออาจมีรายชื่อในบัญชีดำ
 ของเจ้าพนักงานตำรวจ ก่อนเสียชีวิตได้เกี่ยวข้องกับเจ้าพนักงานตำรวจไม่ทางใด
 ก็ทางหนึ่งแทบทุกราย เวลาของการเสียชีวิตอยู่ในช่วงระยะเวลาของการมีนโยบาย
 ปราบปรามยาเสพติด ซึ่งมีจำนวนผู้เสียชีวิตในช่วงเวลานี้มากจนผิดปกติเป็นจำนวน
 ๒,๕๐๐ ศพ ทั่วประเทศซึ่งมากกว่าช่วงเวลาอื่น โดยเฉพาะในจังหวัดกาฬสินธุ์
 เมื่อรวมจำนวนกับผู้ตายรายอื่นที่ศพหายสาบสูญหรือญาติที่น้องไม่กล้าร้องทุกข์ใด ๆ
 คาดว่าคงมีจำนวนหลายร้อยศพจนถึงขนาดที่จังหวัดกาฬสินธุ์เป็นจังหวัดแรกของ
 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ได้รับการประกาศว่าเป็นจังหวัดปลอดยาเสพติด ดังคำให้การ
 ของร้อยตำรวจเอกโต่งศักดิ์ นนทวงศ์ เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์
 ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๓๕ ลักษณะการตายของผู้เสียชีวิตเหล่านี้มีลักษณะ
 ที่เหมือนกันคือ ถูกยิงหรือถูกแขวนคอ ซึ่งจะถูกทำร้ายร่างกายก่อนที่จะถูกรัดคอ
 จนเสียชีวิตแล้วนำศพมาแขวนคอและบางรายหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย สถานที่
 ที่พบศพเกือบทั้งหมดอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้เสียชีวิตที่ถูกยิงหลายราย

/ถูกยิงกัน

- ๑๙ -

ถูกยิงกันกลางเมืองในช่วงเวลากลางวันต่อหน้าผู้เห็นเหตุการณ์เป็นจำนวนมาก ส่วนผู้เสียชีวิต
 ที่ถูกแขวนคอมีหลายรายที่ศพจะถูกนำมาแขวนในสวนสาธารณะ หลังวัด ริมถนน
 ที่พักผู้โดยสารหรือสถานที่อื่น ๆ ที่ไม่ลับตาคนเพื่อให้ได้มีผู้พบเห็น โดยมีจุดประสงค์
 ในลักษณะเพื่อประจานศพและข่มขู่ให้เกิดความหวาดกลัวแก่ผู้กระทำผิดรายอื่น ๆ
 ดังปรากฏในคำให้การของนายกฤตพงศ์ โลหะมาศ ญาติของผู้ตาย ตามบันทึกคำให้การ
 เอกสารหมายเลข ๗๗๔ ความว่า ก่อนผู้ตายจะเสียชีวิตก็มีชายถูกแขวนคอในลักษณะ
 เดียวกับผู้ตายอยู่ที่ศาลาที่พักผู้โดยสาร โดยมีป้ายแขวนไว้ที่คอว่า "เกิดชาติหน้า
 ผมจะไม่วิ่งราวทรัพย์อีกแล้วครับ" จึงทำให้เชื่อได้ว่าคนร้ายในแต่ละกรณีของการตายเหล่านี้
 ไม่ใช่พวกอาชญากรจากขบวนการเดียวกันที่กระทำต่อกันเพื่อฆ่าตัดตอน เพราะคงไม่กระทำการ
 ที่อาจหาญทำหายและยังทิ้งศพในลักษณะประจานไว้เช่นนี้เพื่อเป็นหลักฐานให้สามารถ
 สืบสวนสาวไปถึงตนเองได้ และข้อพิรุธประการสำคัญคือภายหลังเกิดเหตุของผู้เสียชีวิต
 แต่ละราย เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ดำเนินการสืบสวนสอบสวนเพื่อหาตัวคนร้ายแต่อย่างใด
 ทั้งสิ้น และตราบจนบัดนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามจับกุมตัวคนร้ายได้แม้แต่
 รายเดียว ทั้ง ๆ ที่บางรายเป็นการฆ่ากันกลางเมืองอย่างโจ่งอกอาจท่ามกลางสายตา
 ของประจักษ์พยานเป็นจำนวนมาก เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาถึงสภาพและลักษณะ
 การตายของนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตาย จากคำเบิกความของแพทย์หญิง นิตยา จิตรภาศย์
 แพทย์ประจำโรงพยาบาลจังหวัด จัหวัดร้อยเอ็ด ผู้ตรวจชันสูตรศพ ณ ที่เกิดเหตุ
 และนายแพทย์ สุรณรงค์ ศรีสุวรรณ แพทย์ประจำสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ผู้ผ่า

/และตรวจ

- ๒๐ -

และตรวจชันสูตรศพ ประกอบกับบันทึกคำให้การของนายแพทย์ สุรณรงค์ และรายงานการตรวจศพ เอกสารหมาย จ.๑๗, จ.๑๙ และ จ.๓๖ ตามลำดับ ได้ความว่า ขณะมีการตรวจชันสูตรศพในเบื้องต้น เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๘ นาฬิกาเศษ แพทย์ผู้ตรวจศพคาดว่าผู้ตายเสียชีวิตมาประมาณ ๘-๑๒ ชั่วโมง จากสภาพศพอาจจะไม่ได้เกิดจากการฆ่าตัวตาย และเมื่อทำการผ่าศพเพื่อชันสูตรพบว่า ผู้ตายเสียชีวิตเพราะขาดอากาศหายใจซึ่งไม่น่าจะเกิดจากการฆ่าตัวตาย เนื่องจากมีรอยกตริตที่ลำคอ ๒ รอย บ่งชี้ได้ว่าการรัดคอกจนตายแล้วจึงนำศพไปแขวนคอ สภาพศพมีร่องรอยถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรงหลายแห่งก่อนตาย ที่ข้อมือมีรอยแดงลักษณะเหมือนถูกวัสดุเป็นสายหรือเป็นแถบกตริต ภายในกระเพาะอาหารพบเศษข้าวสุกกับผักดอง คาดว่าทานอาหารมื้อสุดท้ายในช่วงเวลา ๒-๔ ชั่วโมง ก่อนตาย นอกจากนี้จากคำให้การของนายนิธิศ พุ่มป่า เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิกู้ภัยจังหวัดร้อยเอ็ด ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๔๔ ได้ความว่า จุดที่พบศพสามารถมองเห็นได้โดยง่าย ศพมีรอยฟกช้ำ ก่อนเกิดเหตุมีฝนตก แต่เท้าและรองเท้าแตะของผู้ตายไม่เลอะดินโคลมนับว่าเป็นลักษณะที่ผิดปกติของคนที่ถูกคอตายเอง นายสุทัศน์ เพ็ญสุคนธ์ ผู้พบศพ ให้การตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๗๘ ว่า พบรอยล้อรถยนต์บริเวณศาลาที่พบศพ ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโทสำอาง สีหาบุตรโต พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุและตรวจศพที่เบิกความไว้ว่า จากสภาพศพเชื่อว่า ผู้ตายไม่ได้ถูกคอตายเอง ทั้งรองเท้าและเท้า

/ของผู้ตาย

- ๒๑ -

ของผู้ตายไม่มีรอยเปื้อนดินโคลน จึงเป็นข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ได้อย่างแจ่มชัดว่า ผู้ตาย ถูกบุคคลอื่นฆาตกรรมมิใช่เกิดจากการอัตวินิบาตกรรมตนเอง และเมื่อพิจารณาถึงช่วงเวลา ของการเสียชีวิตโดยอาศัยข้อมูลจากความเห็นแพทย์ผู้ตรวจชันสูตรศพผู้ตาย สามารถคาดได้ว่า ผู้ตายเสียชีวิตในช่วงเวลาดังแต่ ๒๐-๒๔ นาฬิกา ของวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวบุคคลผู้อยู่กับผู้ตายในช่วงสุดท้ายของชีวิต และมีส่วนเกี่ยวข้อง ในการเสียชีวิตน่าจะเป็นบุคคลใด จากคำเบิกความของนางสาวธัญญาหรือนภสร มาหาญ ได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๙.๕๕ นาฬิกา ขณะที่นางสาวธัญญา อยู่ในห้องสืบสวนบนชั้น ๒ ของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ได้เห็นผู้ตาย ถูกจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ นำตัวออกไปจากห้อง ซึ่งต่อมาไม่มีบุคคลใดได้พบเห็นผู้ตายอีก จนกระทั่งถูกพบ ในสภาพเป็นศพในเวลาต่อมาอันเป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นต่อเนื่องและใกล้ชิดกัน อีกทั้ง จากการผ่าศพตรวจพิสูจน์ภายในกระเพาะอาหารพบข้าวสุกและผักดอง ซึ่งแพทย์ผู้ตรวจศพ คาดว่า ผู้ตายทานอาหารมื้อสุดท้ายในช่วงเวลา ๒-๔ ชั่วโมง ก่อนเสียชีวิตซึ่งตรงกับเวลา ทานอาหารมื้อเย็นของผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ที่มีการเลี้ยงอาหารเย็นในเวลา ๑๘ นาฬิกา ซึ่งรายการอาหารในวันดังกล่าว ตามรายงาน ประจำวันธุรการ เอกสารหมาย ป.ล.๑ (ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์) ระบุว่าเป็นข้าว น้ำพริก ปลาหู และแกงต้มจืดหมู ซึ่งมีส่วนผสมเป็นผักรวมอยู่ด้วย และจากสภาพข้อมือของศพ ผู้ตายมีรอยแดงคล้ายถูกวัตถุเป็นแถบกดรัด ซึ่งวัตถุดังกล่าวย่อมมีอาจเป็นวัตถุอื่นใดไปได้

/นอกจาก

- ๒๒ -

นอกจากกุญแจมือของเจ้าพนักงานตำรวจ เมื่อนำข้อเท็จจริงส่วนนี้มาพิจารณาประกอบกับพฤติกรรมของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ที่คอยติดตามบังคับข่มขู่นางสาวอรัญญา ดังข้อเท็จจริงที่ได้จากคำเบิกความของนางสาวอรัญญาสรุปใจความได้ว่า ภายหลังจากที่มีผู้พบศพผู้ตาย และข่าวการตายได้แพร่หลายออกทางสื่อมวลชน นางสาวอรัญญาถูกจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ ถินวาสนา เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ข่มขู่บังคับถึงขั้นจะฆ่าให้ตายโดยการแขวนคอเพื่อให้ปกปิดความจริงในเหตุการณ์คืนวันเกิดเหตุ โดยจำเลยที่ ๕ มีส่วนในการแต่งเรื่องราวอันเป็นเท็จ เพื่อให้การต่อพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรจังหวัด นอกจากนั้นการสอบปากคำของนางสาวอรัญญาของพนักงานสอบสวน จากหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐได้รับการขัดขวางจากเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์โดยตลอด ทั้งใช้วิธีการพานางสาวอรัญญาหลบหนีไม่ให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำ พาไปหลบซ่อนตัวตามสถานที่ต่าง ๆ เมื่อไม่สามารถพาหลบหนีได้ทันก็จะมายื่นคุ้มครองให้ปากคำจนเกิดการโต้เถียงกับพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด ต่อมานางสาวอรัญญาได้รับทราบข้อมูลจากภรรยาของจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ว่ามีหน่วยงานทางราชการหลายแห่งจะมาสอบปากคำ เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เริ่มข่มขู่นางสาวอรัญญาไม่ได้และกำลังจะกำจัด นางสาวอรัญญาจึงต้องหลบหนีเพื่อเอาชีวิตรอดและมาเปิดเผยความจริงต่อพนักงานสอบสวนของกองบังคับการตำรวจปราบปราม กรมสอบสวนคดีพิเศษ และกรรมการสิทธิมนุษยชน ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโททองสุข นารีจันทร์

/ขณะเกิดเหตุ

- ๒๓ -

ขณะเกิดเหตุเป็นรองผู้กำกับการสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ และเป็นหนึ่งในสามของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงที่เบิกความว่า ได้ทราบข้อมูลจากเจ้าพนักงานตำรวจว่า นางสาวอรุณญาถูกเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ติดตามประกบตัวอยู่และจากคำเบิกความของพันตำรวจโทสมพงษ์ สุวรรณวงศ์ พนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปราม และพันโทกิตติ ภัคศิริรักษ์ พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ สรุปได้ความว่า นางสาวอรุณญาให้การว่า ถูกเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตามควบคุมและพาไปข่มขู่โดยตลอดและข่มขู่เพื่อให้การเท็จ จากพฤติการณ์แห่งคดีที่สื่อแสดงถึงการกระทำที่ผิดปกติอย่างร้ายแรงและส่อพิรุณอย่างฉกรรจ์ของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ไล่เรียงตั้งแต่ระดับผู้กำกับการจนถึงระดับชั้นประทวนที่บังคับขู่เข็ญถึงขั้นประสังค์ต่อชีวิตของนางสาวอรุณญาพยานปากสำคัญและขัดขวางกระบวนการยุติธรรมเช่นนี้ เจ้าพนักงานตำรวจจากหน่วยงานอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการสืบสวนสอบสวนคดีนี้ อาทิ พันตำรวจเอกพิศาล สุวรรณประทีป ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรจังหวัด จันทบุรีร้อยเอ็ด พันตำรวจโทสมพงษ์ สุวรรณวงศ์ พนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปราม ได้มาเบิกความ และดาบตำรวจถาวร บุญวิเศษ เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรจังหวัด พันตำรวจโทชัยณรงค์ ก้านทอง รองผู้กำกับการสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด ได้ให้การไว้ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๒๓ และ จ.๑๐๓ ล้วนแต่มีความเห็นสรุปไปในทางเดียวกันว่า ผู้ตายเสียชีวิตจากการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจ

/สถานีตำรวจ

- ๒๔ -

สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ โดยเฉพาะที่น่าสงสัยที่สุดคือ ชุตสิบสวน ดังนั้นคดีความ
ในลักษณะที่ทำหายกระบวนกรยุติธรรมเช่นนี้ เมื่อมีคำมูลยอมจะต้องแกะรอยย้อนกลับ
ตามไปสืบถึงต้นตอ เมื่อนำข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่ได้จากทวงนำสืบของโจทก์
และโจทก์ร่วมทั้งหมด เมื่อนำมาประมวลในภาพรวมเข้าด้วยกันแล้วก็จักแจ้งประจักษ์ชัด
ในการกระทำ หรือตั้งที่ว่า กรรมยอมเป็นเครื่องชี้เจตนานั้นเอง ด้วยเหตุเช่นนี้จึงเชื่อว่า
การเสียชีวิตของผู้ตายเกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓
ร่วมกันฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย
ตามฟ้องโจทก์หรือไม่ กรณีเห็นสมควรรวมวินิจฉัยไปในคราวเดียวกัน เพราะมีข้อเท็จจริง
ที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงผูกพันกัน ในข้อเท็จจริงส่วนนี้ โจทก์มีนางสาวอรุณญาหรืออนภคร มาหาญ
มาเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๔ นาฬิกา พยานเดินทาง
ไปที่ห้องสืบสวนตั้งอยู่ที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อไปใกล้เกลี้ยคดีที่
นายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรของนางมณี ภูขันธ์ชัย ลักโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางสาวรัชดาภรณ์
ภูกาสอน เมื่อไปถึงพบจำเลยที่ ๒ และนางมณี พยานจึงนั่งคุยกับจำเลยที่ ๒ ต่อมา
เมื่อเวลา ๑๘ นาฬิกา จำเลยที่ ๒ กับเจ้าพนักงานตำรวจชื่อบัญชา คุมตัวผู้ตายเข้ามานั่ง
บนเก้าอี้ในห้องสืบสวนและถ่ายภาพไว้เสร็จแล้วได้พูดคำขอ ต่อมาประมาณ ๑๕ นาที
หลังมีการเคารพธงชาติในช่วงเย็น ผู้ตายได้ขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของพยานเพื่อพูดติดต่อกับ
ไปที่บ้าน พยานได้ยินผู้ตายพูดทางโทรศัพท์ว่า แม่ครับให้มารับผมไว ๆ เขาจะเอาผมไปฆ่า

/และมีคำสนทนา

- ๒๕ -

และมีคำสนทนาต่ออีกเล็กน้อยเสร็จแล้วผู้ตายคืนโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้แก่พยาน ต่อมาอีกประมาณ ๓๐ นาที ผู้ตายขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของพยานอีกครั้งหนึ่ง เพื่อโทรศัพท์ติดต่อญาติ พยานนั่งคุยกับนางมณีจนกระทั่งเวลา ๑๙ นาฬิกา นางรัชดาภรณ์ กับญาติและเจ้าพนักงานตำรวจเจ้าของคดีได้มาพร้อมกันและสามารถตกลงกันได้ ต่อมา เวลา ๑๙.๔๕ นาฬิกา พยานเห็นจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๓ หรือจำหนวด นำตัวผู้ตาย ออกไปจากห้องสืบสวน จำเลยที่ ๒ จึงพูดขึ้นว่า มีแต่รุ่นนี้เท่านั้นแหละที่ทำความผิด ต่อมาไม่นานนางสาวเกศแก้ว ดลประสงค์ ญาติของผู้ตายได้เข้ามาในห้องสืบสวน และสอบถามพยานว่าเห็นหลานของเขาหรือไม่ เขาให้มารับที่ชั้น ๒ พยานจึงแจ้งว่า คนที่โทรศัพท์ไปคุยใช้ไหม เขายืมโทรศัพท์ของตัวเอง เขาเพิ่งเอาตัวออกไป หากตามไปก็ทัน หลังจากนั้นเมื่อถึงเวลา ๒๐ นาฬิกา พยานก็เดินทางกลับที่พัก ต่อมา ประมาณปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ ถิ่นวาสนา พาพยานไปที่ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ พยานเห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าวการเสียชีวิตของผู้ตาย จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์พูดข่มขู่ให้พยานช่วยเหลือโดยไม่ให้พูดความจริงเกี่ยวกับเรื่องของผู้ตาย หากไม่ช่วยและพูดความจริงจะถูกแขวนคอเหมือนผู้ตาย หากที่ไหนปลอดภัย ก็ให้ไปอยู่ ซึ่งขณะนั้นมีจำเลยที่ ๓ อยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วย วันรุ่งขึ้นจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ มารับพยานไปพบจำเลยที่ ๕ ที่ห้องทำงาน จำเลยที่ ๕ ให้พยานให้การว่า เห็นผู้ตาย เดินใจเขอยู่ตลาดได้รุ่งและขอยืมโทรศัพท์เคลื่อนที่ของพยาน พยานปฏิเสธ เนื่องจาก ญาติของผู้ตายเห็นพยานแล้วที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจ จำเลยที่ ๕ จึงเปลี่ยนให้พยาน

/ให้การว่า

- ๒๒ -

ให้ทราบว่า จำเลยที่ ๒ ไปพบผู้ตายที่สถานีขนส่งแล้วพาซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์มาที่ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จึงพบกับพยานที่ชั้น ๒ พยานเห็นว่าเพื่อความปลอดภัย ของตนเองจึงตกลงจะให้การตามนั้น ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด มาสอบปากคำ พยานกับจำเลยที่ ๒ ได้นั่งห้องข้อความที่ถูกจัดเตรียมไว้และให้การเท็จ ไปตามที่ถูกบังคับมา ต่อมาพันตำรวจโทสำอาง สีหาบุตรโต พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด ไปสอบปากคำพยาน ณ ที่ทำงาน จำเลยที่ ๕ ติดตาม ไปร่วมฟังการสอบสวนด้วยและเกิดการโต้เถียงกันระหว่างเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ กับสถานีตำรวจภูธรจังหวัด เพราะเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ไม่ต้องการให้สอบปากคำ ต่อมาเมื่อพยานย้ายไปอยู่ที่ อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด พันตำรวจโทสำอางได้ติดตามไปสอบปากคำ พยานเริ่มให้การตามความเป็นจริง เพียงแต่ยังไม่กล้าบอกว่าบุคคลใดนำตัวผู้ตายออกไป จากห้องสืบสวนเนื่องจากเกรงว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย หลังจากนั้นเมื่อมีหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ ทั้งจากญาติของผู้ตาย กรรมการสิทธิมนุษยชน และพนักงานสอบสวน จาก กองบังคับการตำรวจปราบปรามจะมาสอบปากคำ จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ได้พาพยาน หลบหนีไปทุกครั้ง จนกระทั่งปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ นางวิสิญญา ถิ่นวาสนา ภรรยาของจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ แจ้งแก่พยานว่า จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ไปประชุม กับจำเลยที่ ๒ และทราบว่ามีหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยจะมาสอบปากคำพยาน แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถควบคุมพยานได้และกำลังจะจัดการ จึงขอให้พยาน

/ทำบันทึก

- ๒๗ -

ทำบันทึกเล่าความจริงมอบให้คนที่ไว้วางใจและหลบหนีไป พยานจึงบันทึกความจริง
ที่เกิดขึ้นทั้งหมดมอบให้นางชัชฎวรรณ มารยาทอ่อน น้องสาว ส่วนพยานกับ
นางสาวมะลิชาติ ยิ้มแย้ม เพื่อนร่วมงาน หลบหนีไปอยู่ที่อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว
ชั่วระยะหนึ่งแล้วกลับไปอยู่จังหวัดร้อยเอ็ด พยานโทรศัพท์ติดต่อพันตำรวจโทสมพงษ์
สุวรรณวงศ์ พนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปรามเพราะหมดหนทางหลบหนี
พันตำรวจโทสมพงษ์จึงนำตัวพยานมาที่กองบังคับการตำรวจปราบปราม พยาน
ได้ให้การไปตามความจริง แต่ไม่ได้ให้การว่า เจ้าพนักงานตำรวจคนใดเป็นผู้นำตัวผู้ตาย
ออกไปจากสถานีตำรวจ เพราะยังมีความกลัวอยู่ และพยานไปให้การตามความจริง
ทั้งหมดต่อนายวสันต์ พานิช ประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ต่อมา
ช่วงปลายปี ๒๕๔๗ พยานกับนางสาวมะลิชาติ เดินทางไปอยู่ที่อำเภอรัฐประเทศ
จังหวัดสระแก้ว จำเลยที่ ๑ ได้ติดตามไปค้นหาตัวพยาน พยานเกิดความหวาดกลัว
จึงขอความช่วยเหลือจากผู้สื่อข่าวของสถานีโทรทัศน์และให้การตามความจริงทั้งหมด
ต่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ พันตำรวจโทสมพงษ์ สุวรรณวงศ์ เบิกความว่า
พยานนัดสอบปากคำนางสาวอรุณญา แต่ไม่ยอมมาให้การ ต่อมานางสาวอรุณญา
โทรศัพท์ติดต่อมาแจ้งว่าต้องการพูดความจริงเพราะอยู่ไม่ได้แล้วได้รับความเดือดร้อน
จากการสอบปากคำนางสาวอรุณญาให้การว่าเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์
พาไปซ่อนตัวและจำเลยที่ ๕ ชักซ้อมให้ให้การเท็จ ซึ่งตามความจริงแล้ว นางสาวอรุณญา
พบผู้ตายที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจ และให้ยิ้มใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ค่าให้การที่ให้

/ต่อพนักงานสอบสวน

- ๒๘ -

ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดเป็นเท็จ นอกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วม ยังมีบรรดาญาติของผู้ตายมาเป็นพยาน โดยนางสา ถิตย์บุญครอง ย่าของผู้ตาย เบิกความว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ หลังจากมีการขอประกันตัวผู้ตาย พยาน มารอรับตัวผู้ตายที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตั้งแต่เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา จนถึงเวลาค่ำ จำเลยที่ ๒ แจ้งให้พยานกลับบ้านเพราะยังไม่มีหมายปล่อยจากศาล พยานจึงไปพบ จำเลยที่ ๒ เพื่อขอพบผู้ตาย แต่จำเลยที่ ๒ แจ้งว่า หมดเวลาเยี่ยม พยานจึงกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านผู้ตายโทรศัพท์ติดต่อพยานขอให้รีบไปที่สถานีตำรวจเพราะยังไม่ได้รับการปล่อยตัว พยานจึงรีบเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ในทันที เมื่อไปถึงพยานต่อว่า จำเลยที่ ๒ ว่า ทำไมไม่ปล่อยตัวผู้ตาย จำเลยที่ ๒ แจ้งว่าเพิ่งปล่อยตัวไป จำเลยที่ ๒ ได้เข้ามาด่าพยานว่า ยายสาผีบ้าใครจะให้หลานเจ้าโทรศัพท์อยู่ที่นี้ พยานเข้าไปถาม คนในห้องซึ่งได้แจ้งว่า จำเลยที่ ๒ เพิ่งเอาตัวผู้ตายออกไป พยานจึงกลับบ้าน นายอภิชชาติแจ้งว่า ผู้ตายอยู่ที่สถานีตำรวจโทรศัพท์ติดต่อนายอภิชชาติว่า ไม่ต้องมา เพราะพยานอยู่ข้างล่างมารอรับแล้วเนื่องจากได้ยินเสียงทะเลาะกับเจ้าพนักงานตำรวจ พยาน นายอภิชชาติ และนางสาวเกศแก้ว จึงเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อไปถึงนางมณีแจ้งแก่พยานว่า ผู้ตายถูกจำหนวคนำตัวออกไปแล้ว และเมื่อพยานขึ้นไป ที่ชั้น ๒ ก็พบกระเป๋าของผู้ตายวางอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเจ้าพนักงานตำรวจ นายอภิชชาติ สีหาลุน และนางสาวเกศแก้ว จดประสงค์ ญาติของผู้ตายเบิกความไปในแนวทางเดียวกันว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ช่วงเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา ผู้ตายโทรศัพท์

/ถึงนายอภิชชาติ

- ๒๙ -

ถึงนายอภิชาติแจ้งว่า ผู้ตายได้ประกันตัวแล้ว แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่ให้กลับบ้าน
 ช่วยให้มีมารับที่ชั้น ๒ ของสถานีตำรวจ แต่เมื่อผู้ตายได้ยินเสียงนางสาที่สถานีตำรวจ
 จึงบอกว่ายายมาได้ยินเสียงและจบการสนทนา ต่อมาเวลา ๓๙ นาฬิกา นางสาวกลับมาที่
 บ้านแจ้งว่า ไม่พบผู้ตาย นางสาวเทศแก้วกับนางสาจึงไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์
 นางสาวเทศแก้วเข้าไปในห้องสืบสวนชั้น ๒ พบผู้หญิงจำนวน ๓-๔ คน ผู้ชายจำนวน ๑ คน
 จึงสอบถามหาผู้ตาย ผู้หญิงคนหนึ่งตอบว่าเห็นเจ้าพนักงานตำรวจพาตัวออกไปได้สักครู่
 และยังได้ขอยืมโทรศัพท์ติดต่อไปหาญาติ จากพยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบมา
 เห็นว่า พยานโจทก์ปากนางสาวอรัญญา นางสาว นายอภิชาติ และนางสาวเทศแก้ว
 คือบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ช่วงเวลาสุดท้ายก่อนที่ผู้ตายจะถูกนำตัวออกไปจาก
 สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์และถูกฆ่าตายในเวลาต่อมา พยานโจทก์เหล่านี้โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่ง คือนางสาวอรัญญาซึ่งเป็นประจักษ์พยานปากสำคัญ ต่างรับรู้และเห็นเหตุการณ์
 ต่าง ๆ ไปตามช่วงเวลาตามที่พยานแต่ละคนได้ประสบ และได้เบิกความในชั้นพิจารณา
 ไปตามความรู้เห็นของพยานโจทก์แต่ละคนในแต่ละช่วงเหตุการณ์ ซึ่งพยานโจทก์
 แต่ละคนต่างมิได้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตลอดทุกขั้นตอน เพียงแต่ได้รู้เห็นเฉพาะในส่วนที่ตน
 เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในเหตุการณ์ช่วงเวลานั้น ๆ เท่านั้น ช่วงระยะเวลาใด
 ที่ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นก็ไม่เบิกความถึงไว้ แต่เมื่อนำข้อเท็จจริงที่ได้นำมาร้อยเรียงประมวล
 ติดต่อเข้าด้วยกันแล้วกลับได้เรื่องราวที่เป็นลำดับขั้นตอนประสานสอดคล้องเชื่อมโยงกัน
 อย่างไร้ข้อพิรุธโดยปราศจากข้อกังขาและสมเหตุสมผล คำเบิกความของพยานในลักษณะ

/เช่นนี้

- ๓๐ -

เช่นนี้ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ สามารถรับฟังได้อย่างสนิทใจ ทั้งมีสาระสำคัญสอดคล้องต้องกัน
 กับคำให้การในชั้นสอบสวนของนางสา ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๗ และ ล.๑
 ของนายอภิชาติ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๑๗ และ ล.๒๗ ของนางสาวเกศแก้ว
 ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๑๗ และของนางสาวอริญญาซึ่งยังคงไว้
 ในข้อเท็จจริงหลักเฉพาะในส่วนที่ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังห
 ณ ที่ว่าการอำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๘
 ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ล.๔ และที่ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน
 กองบังคับการตำรวจปราบปราม เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และวันที่
 ๘ มิถุนายน ๒๕๔๘ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ล.๓๑ เมื่อไม่ปรากฏว่า
 พยานเอกสารเหล่านี้ได้ถูกจัดทำขึ้นเพื่อเสริมแต่งข้อเท็จจริงขึ้นมาเพื่อเป็นหลักฐาน
 ในเชิงคดีมุ่งประสงค์ให้เป็นโทษแก่จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓. จึงเชื่อได้ว่ามีการสืบสวน
 และสอบสวนหาข้อมูลเพื่อเป็นพยานหลักฐานอันเป็นพยานพฤติเหตุแวดล้อม
 ในคดีนี้กันจริง ส่วนคำให้การที่นางสาวอริญญาให้การไว้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๗
 ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๔๓ และเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๗
 และวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๑๒ ได้ความผิด
 คำเบิกความของนางสาวอริญญาและร้อยตำรวจเอกชย พานะกิจ พนักงานสอบสวน
 กองบังคับการตำรวจปราบปราม ว่า คำให้การในเอกสารเหล่านี้ นางสาวอริญญาให้การ
 อันเป็นเท็จ ในส่วนของเหตุการณ์ขณะพบผู้ตายที่ห้องสืบสวนเพราะถูกเจ้าพนักงานตำรวจ

/สถานีตำรวจ

- ๓๑ -

สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ และจำเลยที่ ๕ บังคับให้ให้การเช่นนั้น มิฉะนั้นแล้ว จะฆ่าให้ตาย ดังนั้นบันทึกคำให้การตามเอกสารหมายเลข จ.๑๒ และ จ.๔๓ จึงเป็น พยานหลักฐานที่เกิดจากการถูกบังคับขู่เข็ญ หรือกระทำการโดยมิชอบ จึงไม่อาจรับฟังได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงใด ๆ ที่แสดงให้เห็นว่า พยานบุคคลของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งหมด เคยมีสาเหตุบาดหมางแค้นเคืองใดๆ กับจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ จึงไม่มีเหตุ ให้ระวางสงสัยได้ว่าจะเบิกความปรักปรำกลั่นแกล้งใส่ร้ายจำเลยเหล่านี้เพื่อให้ได้รับโทษ ซึ่งพยานโจทก์ที่อยู่ในเหตุการณ์ของคืนวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ต่างก็เป็นเพียง ราษฎรธรรมดาไม่มีสิทธิพิเศษ และไม่มีอำนาจวาสนาหรือยศฐาบรรดาศักดิ์ใดๆ คุ้มครอง ต่างก็ล้วนแต่เกรงกลัวในอำนาจและบารมีของเจ้าพนักงานตำรวจ รูปการณ์จึงไม่มีเหตุและ ความจำเป็นใดๆ ที่พยานโจทก์เหล่านี้จะกล้านำชีวิตของตนเองและครอบครัวมาเสี่ยง ต่อการให้การและเบิกความปรักปรำให้ร้ายเจ้าพนักงานตำรวจ ศาลเชื่อว่าพยานโจทก์เหล่านี้ ได้เบิกความไปตามความจริงตามที่รู้เห็นและรับทราบมา พยานหลักฐานที่โจทก์และ โจทก์ร่วมนำสืบมา จึงก่อปรด้วยเหตุและผลมีน้ำหนักทำให้รับฟังได้อย่างมั่นคง ทำให้ เชื่อได้ว่าพฤติกรรมการของจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ในคืนวันเกิดเหตุย่อมเป็นไปตาม ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม ดังนั้นการที่ผู้ตายได้รับอนุญาตจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ให้ปล่อยตัวชั่วคราวตามคำร้องขอของนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน ผู้ขอประกันและ หมายปล่อยของศาลได้มาถึงสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตั้งแต่เวลาประมาณ

- ๓๒ -

๑๖ นาฬิกา จึงไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องกักตัวผู้ตายไว้อีก เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติตั้งที่ศาลได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนเกี่ยวข้องในการเสียชีวิตของผู้ตาย ดังนั้นพฤติการณ์ ที่จำเลยที่ ๒ นำตัวผู้ตายมาหลบซ่อนกักตัวไว้ในห้องสืบสวนบนชั้น ๒ ของอาคารสถานีตำรวจ และพยายามกีดกันขัดขวางไม่ให้นางสาวพบตัวผู้ตายได้ก็เพื่อจุดประสงค์ที่จะนำตัวผู้ตาย หลบให้พ้นจากการพบเห็นของญาติเพราะมีฉะนั้นแล้ว นางสาวย่อมสามารถนำตัวผู้ตาย กลับบ้านได้ จำเลยที่ ๒ จึงจำเป็นต้องหวังเหนี่ยวกักตัวผู้ตายไว้ก่อนเพื่อรอเวลา ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๓ มานำตัวผู้ตายออกไปจากห้องสืบสวนในเวลา ๑๙.๔๕ นาฬิกา โดยนำตัวออกไปตามทางเดินที่เชื่อมอาคารทางด้านหลังซึ่งลับตาคนเพื่อนำตัวผู้ตาย ลงบันไดสู่ลานจอดรถยนต์ทางด้านหลังอาคาร เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ตาย ได้พยายามติดต่อญาติผ่านทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนางสาวอรุณญาเพื่อให้นำมารับตัว ถึงสองครั้งสองคราเพราะผู้ตายรู้ตัวแล้วว่า การที่ถูกจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกัน กักตัวไว้จนมีค่าต่างๆ ที่ไม่มีอำนาจกระทำได้อีกก็เพราะประสงค์ต่อชีวิตของผู้ตาย เพราะมีฉะนั้นแล้วผู้ตายคงไม่เกิดอาการหวาดกลัวร้อนรนจนต้องกล่าวขอร้องให้ญาติพี่น้อง เร่งรีบมารับโดยไว เพราะกำลังจะถูกนำตัวเอาไปฆ่า และเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อเท็จจริง ที่ได้จากพยานพฤติเหตุแวดล้อม อาทิ นางสาวนัยนา กันบุรมย์ นายเอกพล ช่างประเสริฐ นายณนศ เจริญวิชา นายวรวิทย์ พูลทอง นายเกรียงไกร แสนบุญครอง และนายวาโย สมสะอาด ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๔๘, จ.๖๒, จ.๖๔, จ.๖๕, จ.๖๗ และ จ.๘๐

/ตามลำดับ

- ๓๓ -

ตามลำดับ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีญาติพี่น้องที่ถูกฆาตกรรมในช่วงเวลาดังกล่าว และเป็นเพื่อนหรือรู้จักกับผู้ตายต่างให้การไปในแนวทางเดียวกันโดยสรุปได้ว่า จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานตำรวจชุดสืบสวนหรือชุดกุหลาบ เป็นผู้ควบคุมสถานบันเทิง ไฮคลาส ตั้งอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้ตายกับพวกเขาจะไป ณ สถานที่แห่งนี้อยู่ และรู้จักจำเลยที่ ๑ ภายในสถานบันเทิงไฮคลาส มีการซื้อขายยาเสพติด ผู้เสียชีวิตบางคนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด บางคนเคยเป็นสายให้เจ้าพนักงานตำรวจ จำเลยที่ ๑ เคยต้องหาคดียาเสพติดและถูกย้ายมาจากสถานีตำรวจภูธรสมเด็จ คาดว่าผู้ตายและคนอื่นๆ ถูกฆ่าเพราะรู้เรื่องเจ้าพนักงานตำรวจหัวพันการค้ายาเสพติด และจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำให้การของเพื่อนผู้ตาย คือ นายไตรเทพ ปังฉิมก้านตรง นายเอกพล ช่างประเสริฐ และนายเกรียงไกร แสนบุญครอง ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๖๐, จ.๖๒ และ จ.๖๗ ได้ความว่า ผู้ตายเป็นสายและขายยาเสพติดให้เจ้าพนักงานตำรวจ คาดว่าเหตุที่เสียชีวิตเพราะผู้ตายรู้เรื่องขบวนการค้ายาเสพติดมากเกินไปว่าใครเป็นผู้ค้าใครหักหลังใคร และคงไปขัดคำสั่งของเจ้าพนักงานตำรวจบางคน และจากคำให้การของนายอดุลย์ นาทองไชย และนายรามศ ธีระศักดิ์วิพจน์ เพื่อนผู้ตาย ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๔๗ และ จ.๔๘ ได้ความว่า ผู้ตายเล่าให้นายธงไชย และนายรามศฟังในห้องขังว่า หากได้รับการปล่อยตัว ผู้ตายกลัวถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับไปฆ่าแขวนคอ เพราะอยู่ในเหตุการณ์ขณะเพื่อนซึ่งเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับตัวไปแขวนคอตายที่สวนสาธารณะกลางเมืองกาฬสินธุ์และยังปรากฏ

/จากคำให้การ

- ๓๔ -

จากคำให้การของนายเฉลิมชัย ยิ้มประเสริฐ เพื่อนของผู้ตาย ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข ๖๓ ว่า พนักงานบริการที่ร้านไอศกรีม ชื่อเหมียวซึ่งชอบพอกับจำเลยที่ ๑ เล่าให้นายเฉลิมชัยฟังว่า จำเลยที่ ๑ กำลังจะเอาตัวผู้ตายไปฆ่าแขวนคอ ดังนั้น เมื่อนำข้อเท็จจริงที่ได้ทั้งหมดในส่วนนี้นำมาประมวลรวมเข้าด้วยกันกับพฤติกรรมการของจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ในคืนวันเกิดเหตุแล้วก็สามารถแสดงให้เห็นได้ถึง มูลเหตุจูงใจที่จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ มีต่อผู้ตาย จึงได้ร่วมกันกระทำในลักษณะ แบ่งหน้าที่กันทำ โดยมีเจตนาร่วมกันที่จะฆ่าผู้ตายให้ถึงแก่ความตาย โดยมีการวางแผน คบคิดกันมาก่อนอย่างแยบยล จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ จึงมีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) และเมื่อ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า ผู้ตายเสียชีวิตเพราะถูกเชือกรัดคอจนขาดอากาศหายใจ แล้วศพถูกนำมาแขวนคออำพรางไว้ให้ดูประดุจหนึ่งว่า ผู้ตายฆ่าตัวตายเอง ณ สถานที่ พบศพ จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ จึงมีความผิดฐานร่วมกันย้ายหรือทำลายศพเพื่อปิดบัง การตายหรือเหตุแห่งการตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๙ ด้วย ส่วนที่จำเลยที่ ๑ นำสืบต่อสู้ว่า ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ รออนุญาตที่เดินทางมาจาก จังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อไปร่วมปรับความเข้าใจกับภรรยาของจำเลยที่ ๑ และใช้เวลาเพื่อการนี้ตั้งแต่เวลา ๑๕ - ๒๑ นาฬิกา หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑ กลับที่พักโดยมิได้เข้าไปใน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ โดยจำเลยที่ ๑ ตอบคำถามค้านของนายโจทก์ร่วมว่า กลุ่มญาติรวมทั้งดาบตำรวจสุรเชษฐ์ นนทะภา ได้ไปรอจำเลยที่ ๑ อยู่ก่อนแล้วที่บริเวณ

- ๓๕ -

หน้าวิทยาลัยเทคโนโลยีสารสนเทศ จำเลยที่ ๑ ตามไปพบเมื่อเวลา ๑๕ นาฬิกา แล้วพากันไปที่บ้านภรรยาของจำเลยที่ ๑ แต่กลับได้รับความจากนางอุทัย วงษ์ศรีเทพ ญาติของจำเลยที่ ๑ เบิกความว่า เมื่อกลุ่มญาติรวมทั้งนางอุทัย เดินทางไปถึงบริเวณหน้าวิทยาลัยเทคโนโลยีสารสนเทศ ปรากฏว่า จำเลยที่ ๑ กับภรรยาออกมายืนรอรับอยู่ด้วยกันก่อนแล้วที่ปากซอยแล้วพากลุ่มญาติเข้าไปในบ้าน และเบิกความตอบคำถามค้านของนายโจทก์ร่วมว่า ในกลุ่มญาติไม่มีเจ้าพนักงานตำรวจร่วมไปด้วย และยังได้รับความแตกต่างออกไปอีกจากคำเบิกความของนางรัตนภรณ์ กิจจุบาล ภรรยาของจำเลยที่ ๑ ตอบคำถามค้านของนายโจทก์ร่วมว่า จำเลยที่ ๑ เดินทางมากับญาติมาถึงที่บ้านเมื่อเวลา ๑๗ นาฬิกา ใช้รถยนต์คู่เป็นพาหนะ ส่วนนางรัตนภรณ์ไม่ได้ไปยืนรอที่หน้าวิทยาลัยเทคโนโลยีสารสนเทศแต่รออยู่ที่บ้านคาบตำรวจสุรเชษฐ์ไม่ได้เข้าร่วมเจรจา ข้อเท็จจริงที่ได้จากทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ จากพยานบุคคลที่อ้างว่าอยู่ร่วมในเหตุการณ์เดียวกัน จึงออกไป ๓ แนวทาง ในลักษณะขัดแย้งกันเอง แตกต่างกันทั้งเวลา สถานที่ การเดินทาง บุคคลที่เข้าร่วมเจรจา พฤติการณ์ทั้งก่อนขณะและหลังการเจรจา นอกจากนี้ นางอุทัยยังเบิกความว่า จำชื่อภรรยาจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ ทั้งๆ ที่อ้างว่าตนอยู่ร่วมในการเจรจาและยังร่วมทานอาหารกับภรรยาจำเลยที่ ๑ จึงเป็นข้อพิรุธประการสำคัญที่ทำลายน้ำหนักพยานในการอ้างสถานที่อยู่ในขณะเกิดเหตุของจำเลยที่ ๑ ลงอย่างสิ้นเชิง ไม่น่าเชื่อ่าในวันเวลาดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้อยู่ที่บ้านภรรยาเพื่อตกลงเจรจาปัญหาครอบครัวดังที่กล่าวอ้างแต่ประการใด และเมื่อพิจารณาจากบันทึกคำให้การของจำเลยที่ ๒ ตามเอกสารหมาย

- ๓๖ -

จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ที่ให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ และ
 จำเลยที่ ๒ เปิดความรับรองโดยขอยืนยันคำให้การเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๙
 ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๗ ว่าถูกต้อง จะเห็นได้ว่า ในข้อเท็จจริงส่วนที่พาดพิงไปถึง
 จำเลยที่ ๑ นั้น จำเลยที่ ๒ ให้การว่า ในวันเกิดเหตุ เวลา ๑๗ นาฬิกาเศษ จำเลยที่ ๑
 นำตัวผู้ตายมาไว้ที่ห้องสืบสวน ต่อมาเมื่อเวลาเกือบ ๒๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ โทรศัพท์
 แจ้งให้จำเลยที่ ๒ ปลดปล่อยตัวผู้ตายโดยจำเลยที่ ๑ มาดักกรออยู่หน้าห้องสืบสวนแล้วจำเลยที่ ๑
 นำตัวผู้ตายออกไปตามทางเดินเชื่อมต่อกับอาคารด้านหลัง จึงทำให้ญาติผู้ตายไม่เจอตัวผู้ตาย
 ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ เคยมีสาเหตุบาดหมางแค้นเคืองใดๆ
 ระหว่างกันมาก่อน จึงเป็นการยากที่จำเลยที่ ๒ จะแต่งเรื่องราวพาดพิงไปถึงการกระทำ
 ของจำเลยที่ ๑ ในคืนวันเกิดเหตุได้อย่างสอดคล้องกับพฤติการณ์แห่งคดีได้เช่นนี้ เชื่อว่า
 จำเลยที่ ๒ ได้ให้การในส่วนที่พาดพิงไปถึงจำเลยที่ ๑ ไปตามความจริง และคำจำกัด
 ดังกล่าวไม่ได้เป็นเรื่องการปิดความรับผิดชอบของจำเลยที่ ๒ ผู้ขีดทอให้เป็นความผิดของ
 จำเลยที่ ๑ แต่ฝ่ายเดียว เมื่อไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใด ห้ามไม่ให้รับฟัง
 คำจำกัดทอของผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันที่ได้ให้การไว้ในชั้นสอบสวน หากศาลเห็นว่า
 คำจำกัดทอนั้นชอบด้วยเหตุและผล เชื่อว่าได้ให้การไปตามความสัตย์จริงที่เกิดขึ้นโดยไม่มีอคติ
 ศาลย่อมรับฟังคำจำกัดทอนั้นได้ และข้อเท็จจริงในส่วนนี้ก็สอดคล้องกับคำให้การของ
 นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ผู้ต้องหาที่อยู่ร่วมห้องขังเดียวกับผู้ตาย ซึ่งได้ให้การไว้ต่อ
 พันตรีอภิชัย เตียยะกุล พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ ตามบันทึกคำให้การ

/เอกสารหมาย

- ๓๗ -

เอกสารหมาย จ.๙๖ ว่า ในวันเกิดเหตุ เมื่อเวลา ๑๕ - ๑๖ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ เป็นผู้มา
 เอาตัวผู้ตายออกไปจากห้องซัง ซึ่งนางสาวรัฐญาก็เบิกความตอบคำถามค้านของทนาย
 จำเลยที่ ๑ ยืนยันว่า ขณะที่จำเลยที่ ๓ ล็อกคอผู้ตายเพื่อนำตัวออกไปจากห้องสืบสวน
 โดยมีจำเลยที่ ๑ เดินนำ จำเลยที่ ๒ ได้ชี้และดำผู้ตาย ทำให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๓
 หันหน้ากลับมามองในห้องสืบสวนอีกครั้ง จึงทำให้นางสาวรัฐญามองเห็นและสามารถ
 จดจำใบหน้าจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ได้ จึงเป็นหลักฐานสำคัญที่หักล้างข้อนำสืบต่อสู้อของ
 จำเลยที่ ๑ ลงอย่างสิ้นเชิง จึงเชื่อว่าในวันเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ เป็นผู้นำตัวผู้ตายออกมา
 จากห้องซังเพื่อส่งมอบต่อให้จำเลยที่ ๒ กักตัวไว้ในห้องสืบสวนเพื่อรอเวลาให้จำเลยที่ ๑
 และที่ ๓ มานำตัวผู้ตายออกไปจากห้องในเวลาต่อมา นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ ได้ให้การไว้
 ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๑๘ ไว้ว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่
 หมายเลข ๐๕ - ๐๑๓๒๑๘๒ ส่วนจำเลยที่ ๒ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข
 ๐๕ - ๘๔๓๔๙๑๙ เมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่
 ของจำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมาย จ.๙ และข้อเท็จจริงที่ได้จากคำเบิกความของ
 พันตำรวจโทสมพงษ์ สุวรรณวงศ์ พนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปราม
 และพันโทกิตติ ภักดีรักษ์พงศ์ พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ ก็ปรากฏว่า
 ก่อนเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนติดต่อบุคคลอื่นในเขตพื้นที่
 อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์โดยตลอด แต่ในคืนวันเกิดเหตุ การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่
 ของจำเลยที่ ๑ ไปปรากฏการใช้งานในเขตพื้นที่ใกล้กับบริเวณที่พบศพผู้ตาย จึงเป็น

/เรื่องที่ผลิตปกติ

- ๓๘ -

เรื่องที่เกิดปกติ เพราะข้อเท็จจริงที่ได้จากคำให้การของดาบตำรวจธงชัย เอกวงษ์
 จำสืบตำรวจแสงทอง ภูวรักษ์ และดาบตำรวจฉัตร บุญวิเศษ เจ้าพนักงานตำรวจ
 สถานีตำรวจภูธรจังหวัดจันทบุรี ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๒๑
 ถึง จ.๒๓ ต่างให้การตรงกันว่า แม้จำเลยที่ ๑ จะมีภูมิลำเนาตั้งเดิมอยู่ที่บ้านขมิ้น
 อำเภอจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี แต่ปัจจุบันนี้มีแต่บิดามารดาของจำเลยที่ ๑ พักอาศัยอยู่
 จำเลยที่ ๑ จะกลับมาเยี่ยมบ้านนาน ๆ ครั้ง ซึ่งปกติแล้วจะไม่มาเลย จำสืบตำรวจแสงทอง
 ยังให้การเพิ่มเติมว่า จุดที่พบศพผู้ตายเป็นสถานที่เงียบและเปลี่ยว ห่างจากบ้านจำเลยที่ ๑
 ที่บ้านขมิ้น ประมาณ ๖ กิโลเมตร หากไม่ใช่คนในพื้นที่จะไม่รู้ว่ามีการก่อเหตุฆาตกรรมบริเวณ
 ที่พบศพผู้ตาย ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของพันตำรวจโทเสาวภา สวัสดิ์บุรโ
 พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดจันทบุรี ที่ว่า หากเดินทางจากจังหวัดกาฬสินธุ์ไปบ้าน
 จำเลยที่ ๑ จะผ่านแยกถนนดินลูกรังที่พบศพผู้ตาย จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ช่วยเสริมเพิ่ม
 น้ำหนักพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมให้หนักแน่นและมั่นคงที่จะหักล้างข้อนำสืบ
 ต่อสู้ของจำเลยที่ ๑ ดังนั้นจึงเชื่อว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จำเลยที่ ๑ ยกขึ้นอ้างเป็นข้อต่อสู้
 ของตนนั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่เป็นเพียงเหตุการณ์เท็จที่จำเลยที่ ๑ ยกขึ้นมาเพื่อเบี่ยงเบน
 ข้อเท็จจริงให้เป็นประโยชน์ต่อรูปคดีของตน โดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็นและสมเหตุสมผล
 ได้เพียงใด ดังนั้นเมื่อพยานหลักฐานของจำเลยที่ ๑ ที่นำสืบมามีข้อพิรุธขัดต่อเหตุและผล
 หลายประการดังที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น พยานหลักฐานที่จำเลยที่ ๑ นำสืบมา จึงปราศจากน้ำหนัก

/ที่จะรับฟัง

- ๓๙ -

ที่จะรับฟังเพื่อหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ส่วนที่จำเลยที่ ๒ นำสืบต่อสืบว่า ในวันเกิดเหตุขณะที่จำเลยที่ ๒ ออกตรวจพื้นที่บริเวณสถานีขนส่งได้พบผู้ตาย จึงนำตัวมาที่ห้องสืบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ถึงเมื่อเวลา ๑๘.๒๐ นาฬิกา และได้พบนางสาวอรุณญาอยู่ในห้องเพียงคนเดียว จึงให้ผู้ตายอยู่กับนางสาวอรุณญา ส่วนจำเลยที่ ๒ ค้นหาหมายจับค้างเก่าของผู้ตาย เมื่อไม่พบจึงให้ผู้ตายกลับไป เมื่อเวลา ๑๙ นาฬิกาเศษ คำให้การของจำเลยที่ ๒ ที่ให้ไว้ต่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ถูกต้อง แต่คำให้การ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ในส่วนที่พาดพิงไปถึงจำเลยที่ ๑ ไม่ถูกต้องก็เป็นข้อกล่าวอ้างที่ไม่สมเหตุสมผล มีความขัดแย้งในตัวเอง เพราะจำเลยที่ ๒ เบิกความตอบคำซักถามของนายจำเลยที่ ๒ รับว่า พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ สอบปากคำจำเลยที่ ๒ ในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ โดยให้เล่าเรื่องให้ฟังแล้วถามทีละคำถาม จำเลยที่ ๒ ก็ตอบไป เมื่อพนักงานสอบสวน พิมพ์บันทึกข้อความเสร็จแล้วก็อ่านให้ฟัง จำเลยที่ ๒ เห็นว่าถูกต้องจึงลงลายมือชื่อไว้ และขอยืนยันว่าคำให้การนี้ถูกต้องและยังตอบคำถามค้านของโจทก์ตอบยืนยันรับรองอีกครั้งว่า คำให้การเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ และวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ถูกต้อง ซึ่งคำให้การทั้งสองฉบับดังกล่าวคือ บันทึกคำให้การเพิ่มเติม เอกสารหมายเลข จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ซึ่งเนื้อหาถ้อยความในบันทึกคำให้การทั้งสองฉบับนี้ จำเลยที่ ๒ ให้การไว้ซึ่งข้อเท็จจริงหลักตรงกัน ในส่วนของเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุที่ว่า จำเลยที่ ๑ ซึ่งมีอาการมึนเมานำตัวผู้ตายเข้ามาส่งมอบให้แก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กับพวก ในห้องสืบสวน

/มีเวลา

- ๔๐ -

เมื่อเวลา ๑๗ นาฬิกาเศษ ในขณะที่นางสาวอรุณญาและคู่กรณีเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ ถูกลักไปกำลังเจรจาทกลงกันอยู่ จนกระทั่งเวลาเกือบ ๒๐ นาฬิกา จำเลยที่ ๑ ได้มาดักกรอ แล้วเอาตัวผู้ตายออกไป ซึ่งข้อเท็จจริงนี้หากจำเลยที่ ๒ ไม่แจกแจงแถลงไขในรายละเอียด เหล่านี้ด้วยตนเองแล้วก็เป็นกรยากที่พนักงานสอบสวนผู้จัดทำบันทึกจะล่วงรู้เรื่องราว ได้ด้วยตนเอง หากจำเลยที่ ๒ จะอ้างว่าไม่ทราบข้อความในคำให้การฉบับวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ และข้อความบางส่วนในบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ในส่วนที่หาตถึงไปถึงจำเลยที่ ๑ ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่เมื่อพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ มาเบิกความ จำเลยที่ ๒ ควรถามค้านพยานโจทก์เหล่านี้ ให้ได้อรรถาธิบายว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงจัดทำเอกสารด้วยวิธีการที่ขัดต่อกฎหมายเช่นนี้ เพื่อให้ความจริงได้กระจ่าง แต่จำเลยที่ ๒ ก็ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ และยังคงเบิกความ ตอบคำถามค้านของทนายโจทก์ร่วม รับว่าคำให้การที่ไม่ถูกต้อง จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ ดำเนินการขอแก้ไขหรือแจ้งความเพื่อดำเนินคดีต่อพนักงานสอบสวนแต่อย่างใด เมื่อแจ้ง เรื่องนี้ให้จำเลยที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ทราบ ก็ไม่ได้แนะนำให้ทำอะไร จึงเป็นเรื่องที่ ผิดปกติผิดวิสัยของการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่ควรมีวิจารณญาณในการแก้ไขสถานการณ์ ที่เกิดขึ้นได้ดีกว่านี้ แต่จำเลยที่ ๒ กลับยกขึ้นมาเป็นประเด็นต่อสู้ในชั้นสืบพยานฝ่ายตน จึงเป็นข้อพิรุธไม่น่าเชื่อว่า พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งกระทำการ สอบสวนไปตามหน้าที่ และไม่มีเหตุอันควรสงสัยใด ๆ กับจำเลยที่ ๒ จะกล้าสร้างหลักฐานฎา อันเป็นเท็จเพื่อนำมาปรักปรำจำเลยที่ ๒ ในคดีที่มีความผิดร้ายแรงเช่นนี้ได้ อีกทั้ง

/พฤติการณ์แห่งคดี

- ๔๑ -

พฤติการณ์แห่งคดีตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘
ก็มีรายละเอียดแตกต่างจากคำให้การของจำเลยที่ ๒ ที่ให้ไว้เมื่อวันที่ ๑ และวันที่
๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ ต่อคณะกรรมการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ และต่อพนักงานสอบสวน
สถานีตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ จึงไม่ใช่เป็นการที่พนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ
ไปลอกข้อความตามเอกสารเหล่านี้แล้วนำมาประมวลเป็นข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ จึงเชื่อว่า
จำเลยที่ ๒ ได้ให้การไปตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘
ด้วยความสมัครใจและลงลายมือชื่อในบันทึกเหล่านี้โดยรับทราบถึงข้อความที่ระบุไว้
โดยชอบแล้ว และเมื่อนำข้อเท็จจริงที่ได้จากบันทึกคำให้การของจำเลยที่ ๒
ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ในส่วนของพฤติการณ์การนำตัวผู้ตายมาไว้
ที่ห้องสืบสวนจนกระทั่งนำตัวออกไปมาพิจารณาประกอบกับพยานพยานเหตุแวดล้อมอื่น ๆ
แล้วก็ปรากฏจากคำให้การของสืบตำรวจโทสำเร็จ ไร่บุญ และของจำเลยที่ ๑ ซึ่งต่างก็
เป็นเจ้าของพนักงานตำรวจชุดสืบสวน ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๐๘ และ จ.๑๑๖
ได้ความว่า ชุดสืบสวนเมื่อออกตรวจพื้นที่แล้วเจอบุคคลต้องสงสัยจะกระทำเพียงแค่
ตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชน ถามชื่อและนามสกุล แต่จะไม่นำตัวไปที่
สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อตรวจสอบหมายจับ เพียงแค่นำชื่อไปตรวจสอบข้อมูล
เท่านั้น ตามตำรวจกฤษณะ จันทรเพ็ญ เบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเป็นผู้ไปเชิญตัว
คู่กรณีเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ถูกลักไปมาที่สถานีตำรวจ เมื่อออกเวรในช่วงบ่ายก็ให้
จำเลยที่ ๒ รับเรื่องต่อ ข้อเท็จจริงที่ได้จึงขัดแย้งกับพฤติกรรมของจำเลยที่ ๒ ตามที่

/เบิกความ

- ๔๒ -

เบิกความ เนื่องจากในชวงเวลาดังกล่าวจำเลยที่ ๒ ไม่มีหน้าที่ต้องขับรถจักรยานยนต์
ออกตรวจพื้นที่ อีกทั้งยังต้องอยู่ที่สถานีตำรวจเพื่อทำคดีเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่
ถูกลักไปจากการรับมอบเวรต่อและการนำตัวผู้ต้องสงสัยกลับมาที่สถานีตำรวจ
เพื่อตรวจสอบหมายจับก็ไม่มีเจ้าพนักงานตำรวจสายสืบคนใดประพฤดิเช่นนี้กัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำตัวผู้ต้องสงสัยซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์แล่นมาตามถนนซึ่งเสี่ยง
ต่อการหลบหนีและอาจถูกผู้ต้องสงสัยทำร้ายร่างกายได้ และเมื่อนำตัวผู้ตายมาถึง
ห้องสืบสวนแล้ว จากคำให้การของนางมณี ภูชั้นซ้าย คู่กรณีเรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่
ถูกลัก และร้อยตำรวจโทชย พานะกิจ พนักงานสอบสวน ผู้สอบปากคำนางมณี
ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๗ และ จ.๔๔ และจากคำเบิกความของ
ร้อยตำรวจเอกปพน ชัยศักดิ์ศรี พนักงานสอบสวนเจ้าของคดี ได้ความว่า ในห้องสืบสวน
นอกจากมีตัวผู้ตายและนางสาวอรัญญาแล้วยังมีบุคคลอื่นอีกหลายคนรวมทั้งกลุ่มคู่กรณี
เรื่องโทรศัพท์เคลื่อนที่ถูกลักอยู่ในห้องด้วย จึงมิใช่มีเพียงนางสาวอรัญญาอยู่เพียงส่วนหนึ่ง
ผู้เดียวในห้องสืบสวนดังที่จำเลยที่ ๒ กล่าวอ้าง นอกจากนี้จากบันทึกคำให้การ
เอกสารหมาย จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ซึ่งจำเลยที่ ๒ ได้ให้การไว้โดยชอบดังที่วินิจฉัยไว้
ข้างต้น ยังมีส่วนหนึ่งของคำให้การที่ว่า จำเลยที่ ๕ สั่งให้จำเลยที่ ๒ ให้การว่า
ไปพบผู้ตายที่สถานีขนส่งและนำตัวกลับมาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อตรวจสอบ
หมายจับ ภายในห้องสืบสวนมีเพียงนางสาวอรัญญา ดังนั้นเมื่อนำข้อเท็จจริงที่ได้ทั้งหมด
มาประมวลรวมเข้าด้วยกันแล้ว ย่อมเป็นพยานหลักฐานที่ชี้ให้เห็นได้ว่าข้อเท็จจริงที่ได้จาก

/คำเบิกความ

- ๔๓ -

คำเบิกความต่อสู้ของจำเลยที่ ๒ เป็นเพียงเหตุการณ์เท็จ ที่จำเลยที่ ๒ ยกขึ้นต่อสู้ เพื่อเบี่ยงเบนข้อเท็จจริงให้เป็นประโยชน์ต่อรูปคดีของตน โดยไม่คำนึงถึงความน่าจะเป็น และสมเหตุสมผลได้เพียงใด จนเกิดความบังเอิญเกินเหตุจนยากที่จะเชื่อได้ เพราะความจริงย่อมมีเพียงหนึ่งเดียวเสมอ ดังนั้นเมื่อพยานหลักฐานของจำเลยที่ ๒ ที่นำสืบมามีข้อพิรุธ ชัดต่อเหตุและผลหลายประการ ดังที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น พยานหลักฐานที่จำเลยที่ ๒ นำสืบมาจึงปราศจากน้ำหนักไม่อาจรับฟังเพื่อหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และ โจทก์ร่วมได้ ส่วนที่จำเลยที่ ๓ นำสืบต่อสู้ว่า ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ ออกไปจาก สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ตั้งแต่เวลา ๑๖ นาฬิกา และไม่ได้กลับเข้ามาอีกก็เป็น ข้อกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยง่ายที่จะนำสืบในลักษณะเช่นนี้ ในขณะที่โจทก์และโจทก์ร่วม มีนางสาวอรุณญาประจักษ์พยานมาเบิกความยืนยันว่า เห็นเหตุการณ์ขณะที่จำเลยที่ ๓ หรือจำหนวดกับจำเลยที่ ๑ เข้ามาในห้องสืบสวนมาใช้แขนล็อกคอผู้ตายพาเดินออกไป และถูกพบเป็นศพในเวลาต่อมา ซึ่งจำเลยที่ ๓ ก็เบิกความตอบคำถามค้านของโจทก์รับว่า จำเลยที่ ๓ กับนางสาวอรุณญาเคยรู้จักกันมาก่อน และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองใดๆ ระหว่างกัน อีกทั้งนางสา ถิตย์บุญครอง ยังเบิกความว่า เมื่อเจอนางมณี ภูซันซ้าย ที่สถานีตำรวจ นางมณีแจ้งแก่นางสาวว่า จำหนวดหรือจำเลยที่ ๓ ล็อกเอาตัวผู้ตาย ออกไปแล้ว พยานหลักฐานของโจทก์ที่ปรากฏจึงแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของจำเลยที่ ๓ ว่า ไม่ได้เป็นไปตามที่กล่าวอ้าง ดังนั้นเมื่อจำเลยที่ ๓ คงมีเพียงตัวจำเลยที่ ๓ อ้างตนเอง เป็นพยานเพียงปากเดียวเข้าเบิกความต่อสู้ โดยอ้างในประเด็นเรื่องฐานที่อยู่อย่างเลื่อนลอย

/เช่นนี้

- ๔๔ -

เช่นนี้โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดนอกเหนือจากนี้มานำสืบสนับสนุน จึงปราศจากน้ำหนัก
ไม่อาจรับฟังเพื่อหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยที่ ๒ ร่วมกับพวก
ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตายตามฟ้อง
โจทก์หรือไม่ ในข้อเท็จจริงส่วนนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมี นางสาว ถิศย์บุญครอง มาเป็น
พยานเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุผู้ตายได้รับการประกันตัว พยานรอรับตัวผู้ตายจนถึง
เวลาช่วงค่ำ แต่ไม่พบตัว จำเลยที่ ๒ แจ้งให้พยานกลับไปบ้านโดยอ้างว่ายังไม่มีหมายปล่อย
จากศาล พยานจึงไปพบจำเลยที่ ๒ เพื่อขอพบผู้ตาย จำเลยที่ ๒ แจ้งว่า หมดเวลาเยี่ยม
พยานจึงกลับบ้านและได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์จากผู้ตายว่า ยังไม่ได้รับการปล่อยตัว
ให้รับไปที่สถานีตำรวจ พยานรีบออกเดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ทันที
พยานต่อว่าจำเลยที่ ๒ ว่า ทำไมพูดไม่จริงว่าจะปล่อยตัวผู้ตาย แต่ทำไมไม่ปล่อย จำเลยที่ ๒
ตอบว่า เพิ่งปล่อยตัวไป พยานจึงเข้าไปถามคนที่อยู่ในห้องซึ่งแจ้งว่า จำเลยที่ ๒
เพิ่งเอาตัวผู้ตายออกไป พยานกลับไปบ้านและทราบเรื่องจากนายอภิชาติว่า ผู้ตาย
โทรศัพท์ติดต่อนายอภิชาติแจ้งว่า นายอภิชาติไม่ต้องมาเพราะได้ยินเสียงพยานทะเลาะกับ
เจ้าพนักงานตำรวจอยู่ข้างล่าง พยานกลับไปสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์อีกครั้ง
และได้พบนางมณีซึ่งแจ้งว่า ผู้ตายถูกจำเลยที่ ๓ นำตัวออกไปแล้ว พันตำรวจโทไพบุลย์
ฐิติญาณวิโรจน์ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เบิกความว่า ในวันเกิดเหตุ
จำเลยที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวรมีหน้าที่ดูแลผู้ต้องหาที่ถูกควบคุมอยู่ในห้องขัง

/ของสถานีตำรวจ

- ๔๕ -

ของสถานีตำรวจ จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ทำการปล่อยตัวผู้ตายไปเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ตามหมายปล่อยของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และได้ลงบันทึกประจำวันไว้ตามสำเนาสำนวนคดีอาญาและสำเนารายงานประจำวัน เอกสารหมาย จ.๘๕ แผ่นที่ ๒๖ และ จ.๘๗ จากพยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบมา ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า หลังจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์มีคำสั่งให้ปล่อยตัวผู้ตายตามหมายปล่อย ผู้ตายยังคงถูกควบคุมและกักตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จนถึงเวลา ๑๙.๔๕ นาฬิกา จึงถูกจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ นำตัวออกไป จากหลักฐานที่ปรากฏตามสำเนารายงานประจำวัน เอกสารหมาย จ.๘๗ ลำดับที่ ๑๒ ระบุว่า

เย

จำเลยที่ ๒ ได้รับหมายปล่อยจากศาลจึงปล่อยตัวผู้ตายไปเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา แต่ข้อเท็จจริงที่ได้จากคำเบิกความของนางสา ปรากฏว่านางสาวรอพบผู้ตายอยู่ที่ชั้นล่างของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ตั้งแต่เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา จนถึงเวลาค่ำ แต่ไม่พบตัวผู้ตาย หนึ่งๆ ที่จำเลยที่ ๒ ทำหลักฐานว่าปล่อยตัวผู้ตายไปในระหว่างเวลาที่นางสาวเฝ้ารอคอย จนกระทั่งนางสาวถูกจำเลยที่ ๒ กล่าววาจาไล่ให้กลับไปบ้าน เมื่อนางสาวของจำเลยที่ ๒ เพื่อพบกับผู้ตาย การที่จำเลยที่ ๒ แจ้งแก่นางสาวว่า หมดเวลาเยี่ยม ในความหมายของจำเลยที่ ๒ ย่อมแสดงว่า ผู้ตายยังคงถูกควบคุมตัวอยู่ในห้องขังของสถานีตำรวจ จึงเป็นพฤติกรรมที่ส่อพิรุณ เมื่อพิจารณาประกอบคำให้การของจำเลยตำรวจรพจน์ กุศลวงจิตต์ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๑๗ และ จ.๒๘ ซึ่งให้การว่าจำเลยที่ ๒ แจ้งให้ลงบันทึกประจำวันว่า ได้ปล่อยตัวผู้ตายตามหมายปล่อยเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา และส่งมอบ

/ตัวผู้ตาย

- ๔๖ -

ตัวผู้ตายให้ตาบตำรวจนิคมรับตัวไป และจากคำให้การของตาบตำรวจนิคม พินิจพิเคราะห์ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมาย จ.๓๐ ซึ่งให้การว่าจำเลยที่ ๒ สั่งให้ตาบตำรวจนิคมเอาหมายปล่อยไปให้จำสืบตำรวจรพจน์ เสร็จแล้วตาบตำรวจนิคมกลับไปนั่งทำงานต่อ แต่ไม่เห็นผู้ตายเดินออกไปจากสถานีตำรวจ แม้คำให้การของจำสืบตำรวจรพจน์กับตาบตำรวจนิคมจะขัดแย้งกันเองในส่วนของ การส่งมอบตัวผู้ตายหลังการปล่อยตัว แต่ข้อเท็จจริงที่เหมือนกันมีอยู่ประการหนึ่งคือ ทั้งจำสืบตำรวจรพจน์และตาบตำรวจนิคมต่างไม่สามารถให้การยืนยันได้ว่า ผู้ตายได้เดินออกไปจากสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ หลังได้รับการปล่อยตัวเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ตามที่ลงบันทึกประจำวันแล้วจริง จึงเชื่อว่าหลักฐานที่เจ้าพนักงานตำรวจจัดทำขึ้นเพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า ได้มีการปล่อยตัวผู้ตายไปเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ตามสำเนารายงานประจำวัน เอกสารหมาย จ.๔๗ ลำดับที่ ๑๒ จึงเป็นเท็จ ดังนั้นเมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับคำกล่าวของจำเลยที่ ๒ ที่แจ้งแก่นางสาวว่า หมดเวลาเยี่ยมผู้ตาย ย่อมแสดงว่าจำเลยที่ ๒ อ้างบิดว่า ผู้ตายยังคงถูกกักตัวไว้อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ และทราบที่ผู้ตายได้รับอนุญาตจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ให้ปล่อยตัวชั่วคราวตามหมายปล่อยแล้ว ซึ่งตาบตำรวจถาวร พินิจพิเคราะห์ เจ้าพนักงานตำรวจประจำศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ นำหมายปล่อยไปส่งให้ตั้งแต่เวลา ๑๕ นาฬิกาเศษ ดังปรากฏข้อเท็จจริงตามบันทึกคำให้การของตาบตำรวจถาวร เอกสารหมาย จ.๑๗ ดังนั้นพฤติกรรมของจำเลยที่ ๒ ที่กล่าวเท็จในลักษณะปกปิดข้อเท็จจริงต่อนางสาเช่นนี้ จึงเป็นข้อเท็จจริงประการสำคัญ และเมื่อนางสากลับไป

/สถานีตำรวจ

- ๔๗ -

สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์อีกครั้ง เนื่องจากได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์จากผู้ตาย ให้รีบมารับตัวที่สถานีตำรวจและกล่าวคำหนีจำเลยที่ ๒ ว่าไม่พูดความจริงว่าจะปล่อยตัวผู้ตาย เมื่อจำเลยที่ ๒ ตกอยู่ในสภาวะการณ้คับขัน เนื่องจากถูกนางสาจับพิรุธได้เช่นนี้ จำเลยที่ ๒ จึงจำต้องแจ้งตอบกลับไปว่า เพิ่งปล่อยตัวไป ซึ่งการตอบกลับในความหมายเช่นนี้ก็มิจุดประสงค์เพื่อให้นางสายยุติการกล่าวคำหนีและชักใช้ไล่เรียงเพื่อหาคำตอบที่แท้จริง และให้ยุติการติดตามค้นหาตัวผู้ตายที่สถานีตำรวจ แต่เมื่อนางสาไปสอบถามผู้ต้องขังในห้องขังกลับได้รับคำตอบว่า จำเลยที่ ๒ เพิ่งเอาตัวผู้ตายออกไป พฤติกรรมของจำเลยที่ ๒ เยี่ยงนี้ ทั้งการกล่าวเท็จ สลับข้อเท็จจริงหลอกล่อญาติผู้ตายไปมา เป็นการกระทำที่นายตำรวจระดับนี้ไม่ควรประพฤติเป็นอย่างยิ่งหากมีความสุจริตใจ จึงเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นได้อย่างแจ่มชัดว่า จำเลยที่ ๒ มีจุดประสงค์ที่จะหน่วงเหนี่ยวกักตัวผู้ตายไว้ เพื่อรอเวลาที่จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ สามารถมีโอกาสและจังหวะที่จะร่วมกันนำตัวผู้ตายออกไปจากสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อนำไปฆ่าให้ตายในเวลาต่อมา ดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีที่ปรากฏยังไม่มีพฤติการณ์ใดที่แสดงให้เห็นได้ว่า จำเลยที่ ๒ ได้กระทำถึงขั้นร่วมลงมือหรือสมคบกัน โดยร่วมมือร่วมใจหรือแบ่งหน้าที่กันกระทำกับจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ในการกระทำความผิดดังกล่าว การกระทำของจำเลยที่ ๒ นั้นยังไม่ถึงขนาดที่จะรับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ ได้ร่วมกับจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนอันจะเป็นตัวการร่วมตามฟ้อง พฤติการณ์ของจำเลยที่ ๒ เป็นเพียงให้การช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่

/จำเลยที่ ๑,

- ๔๘ -

จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ก่อนที่จะนำตัวผู้ตายไปฆ่าเท่านั้น จำเลยที่ ๒ จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ แต่เมื่อโจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกับพวกกระทำความผิดในฐานความผิดดังกล่าว แต่ทางพิชารณาฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ เป็นเพียงผู้สนับสนุน แต่เมื่อข้อแตกต่างนี้มีไขข้อสาระสำคัญ และจำเลยที่ ๒ มิได้หลงต่อสู้ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยที่ ๒ ได้ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ วรรคสองได้ สำหรับความผิดฐานร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตายนั้น จากทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม ไม่มีพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงตอนใดหาตึงไปถึงจำเลยที่ ๒ ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องหรือเข้าร่วมในการกระทำความผิดฐานนี้ พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่อาจรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๒ กระทำผิดฐานร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตายตามฟ้องโจทก์ ส่วนที่จำเลยที่ ๒ นำสืบต่อสู้ว่า จำเลยที่ ๒ ปลอยตัวผู้ตายไปเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ต่อมาเมื่อเวลา ๒๐ นาฬิกา เมื่อนางสามาถมหาตัวผู้ตาย จึงแจ้งว่าปลอยตัวไปแล้วและช่วยนางสาหาตัวผู้ตายรอบๆ สถานีตำรวจ ก็เป็นข้อกล่าวอ้างที่ขัดต่อความเป็นจริง ดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น การที่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าปลอยตัวผู้ตาย และเห็นว่าผู้ตายเดินออกไปจากสถานีตำรวจตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา หากเป็นจริงดังที่กล่าวอ้างก็ย่อมไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จำเลยที่ ๒ ต้องมาช่วยนางสาเดินหาตัวผู้ตายรอบๆ สถานีตำรวจอีก แต่เชื่อว่า จำเลยที่ ๒ กระทำไปเพื่อแส่แล้รังให้นางสาเข้าใจว่า จำเลยที่ ๒

/ไม่มีส่วน

- ๔๙ -

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ และกระทำไปเพื่อตรวจสอบให้มั่นใจได้ว่าผู้ตายได้ถูกนำตัว
ออกไปจากสถานีตำรวจแล้ว อีกทั้งการที่จำเลยที่ ๒ เบิกความต่อสู้ในลักษณะปกปิด
ข้อเท็จจริงบางประการ โดยไม่เบิกความถึงเหตุการณ์ภายหลังจากเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา
ที่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าเป็นเวลาที่ปล่อยตัวผู้ตาย แต่ใช้วิธีก้าวข้ามไปเบิกความถึงเหตุการณ์
ในช่วงเวลาสุดท้ายคือ เหตุการณ์ในเวลาเกือบ ๒๐ นาฬิกา ทั้งๆ ที่เหตุการณ์ในช่วงเวลา
๑๖.๓๕ - ๒๐ นาฬิกานี้ มีเหตุการณ์ที่เป็นประเด็นสำคัญในคดีเกิดขึ้นหลายเหตุการณ์
อย่างต่อเนื่อง และเกี่ยวข้องกับตัวจำเลยที่ ๒ โดยตรง ตามที่ปรากฏจากคำเบิกความ
ของนางสา การเบิกความต่อสู้ของจำเลยที่ ๒ ในลักษณะเช่นนี้ จึงเป็นพิรุณ เชื่อว่า
เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จำเลยที่ ๒ จำต้องไม่เบิกความถึงเหตุการณ์ในช่วงนี้เพราะ
การกระทำต่างๆ ของจำเลยที่ ๒ ล้วนแต่ผิดปกติและส่อพิรุณอย่างชัดแจ้ง และจะเป็น
พยานหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการกระทำผิดของจำเลยที่ ๒
พยานหลักฐานที่จำเลยที่ ๒ นำสืบมาจึงปราศจากน้ำหนัก ไม่อาจรับฟังเพื่อหักล้าง
พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกับพวก
ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย
ตามฟ้องโจทก์หรือไม่ ในข้อเท็จจริงส่วนนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางสาว ถิศย์บุญครอง
มาเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้ตายถูกจับและควบคุมตัว
ไว้ในห้องขังที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ พยานไปเยี่ยมผู้ตายหลายครั้ง และติดต่อ

/นางพิกุล

- ๕๐ -

นางพิกุล พรหมจันทร์ บุตรสาว ให้มาประกันตัวผู้ตาย ต่อมาวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าพนักงานตำรวจไปรับพยานที่บ้านเพื่อพามาพบจำเลยที่ ๔ ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จำเลยที่ ๔ แจ้งว่าศาลสั่งให้นำตัวผู้ตายไปขังไว้ที่เรือนจำ จำเลยที่ ๔ จะช่วยติดต่อ นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ให้มาประกันตัวผู้ตาย และขอให้พยานนั่งรออยู่ที่สถานีตำรวจเพื่อนำตัวผู้ตายกลับบ้าน พยานรออยู่จนถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา จึงกลับบ้านและมอบทะเบียนบ้านให้เจ้าพนักงานตำรวจไปเป็นหลักฐาน ในการขอประกันตัว ต่อมาพยานเดินทางไปศาลจังหวัดกาฬสินธุ์แต่ไม่พบผู้ตาย จึงเดินทางมาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา พบผู้ตาย อยู่ในห้องขังจึงรอรับตัวผู้ตายจนค่ำ แต่ในที่สุดก็ไม่สามารถรับตัวกลับบ้านได้ และเปิดความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยที่ ๔ ว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายทำผิดหลายคดี พยานได้ไปที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์บ่อยทำให้ได้รู้จักจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นคนดี และมีนิสัยดี พยานต้องการประกันตัวผู้ตายและทราบว่านายสุรศักดิ์มักจะไปช่วยประกันตัวชาวบ้าน ซึ่งกระทำมาหลายปีแล้ว นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมัน เปิดความว่า พยานได้รับการติดต่อจากจำเลยที่ ๔ ให้ประกันตัวผู้ตาย เมื่อพบนางสาจึงทราบว่า เป็นคนหมู่บ้านเดียวกันและรู้จักญาติพี่น้องของพยาน พยานจึงประกันตัวผู้ตาย และตอบคำถามค้านของทนายจำเลยที่ ๔ ว่า นอกจากคดีนี้พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ทุกคนเคยขอให้พยานไปประกันตัวผู้ต้องหาอีกเพื่อความสะดวกแก่การทำงานและเป็นการช่วยเหลือประชาชน นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ พยานช่วย

/ประกันตัว

- ๕๑ -

ประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยประมาณกว่า ๑,๐๐๐ คดี จำเลยที่ ๔ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง
ในขณะที่พยานพุดคุยเรื่องประกันตัวกับนางสา นางสาวแจ้แก่พยานว่า จำเลยที่ ๔
เกี่ยวข้องเป็นหลานเขย พันตำรวจโทไพบุลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ พนักงานสอบสวน
สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ เบิกความว่า นายสุรศักดิ์ประกันตัวผู้ต้องหาหลายคน
และเบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยที่ ๔ ว่า เมื่อนางสามาถึงสถานีตำรวจ
หากจะถามหาจำเลยที่ ๔ จะใช้คำแทนว่าหลานเขย การที่พนักงานสอบสวนติดต่อหากคน
มาประกันตัวผู้ต้องหาเป็นเรื่องปกติ เพราะเป็นการบริการประชาชนและทำให้
พนักงานสอบสวนได้รับความสะดวกไม่ต้องไปยื่นคำร้องขอฝากขังต่อศาลทุก ๑๒ วัน
พนักงานสอบสวนทุกคนของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จะติดต่อนายสุรศักดิ์
ให้มาประกันตัวผู้ต้องหา จากพยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบมา เห็นว่า
ก่อนผู้ตายถูกจับกุมดำเนินคดี เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๑๕๔๗ ผู้ตายเคยกระทำผิด
หลายคนและถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ นางสาวได้ไปเยี่ยม
และติดต่อเรื่องคดีความของผู้ตายหลายครั้งจนเป็นเหตุให้รู้จักจำเลยที่ ๔ และเมื่อ
ได้พบปะพุดคุยกับนางสาจึงทราบว่ารู้จักกับญาติผู้ใหญ่ของจำเลยที่ ๔ เลยอุปโลกน์ว่า
จำเลยที่ ๔ เป็นหลานเขยของตนและมักกล่าวอ้างต่อบุคคลอื่นบ่อยครั้ง จึงเป็นข้อเท็จจริง
ที่แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกันระหว่างจำเลยที่ ๔ กับนางสาได้เป็นอย่างดี
และการประกันตัวผู้ต้องหาของสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ที่ผ่านๆ มา นายสุรศักดิ์
เป็นผู้ยื่นเรื่องขอประกันมาโดยตลอด ซึ่งพนักงานสอบสวนทุกคนได้ติดต่อให้นายสุรศักดิ์

/มาประกันตัว

- ๕๒ -

มาประกันตัวผู้ต้องหา ก็เพื่อความสะดวกในการทำสำนวนคดีที่ไม่ต้องนำตัวผู้ต้องหาไปฝากขังที่ศาลทุกๆ ๑๒ วัน และถือว่าเป็นการบริการประชาชน ซึ่งนายสุรศักดิ์เบิกความว่า เคยประกันตัวผู้ต้องหาเป็นจำนวนนับพันคดี ดังรายละเอียดตามคำร้องขอปล่อยชั่วคราว เอกสารหมายเลข ๒๘ ซึ่งเป็นการขอประกันตัวผู้ต้องหาในคดีที่มีข้อหาความผิดหลากหลาย ทั้งความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำหน่ายสารระเหย ต่อผู้เจ้าพนักงานเป็นต้น ดังนั้นจากการที่นางสาเดินทางมาเยี่ยมผู้ตายบ่อยครั้ง และมีความประสงค์ที่จะประกันตัวผู้ตายเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบกับนายสุรศักดิ์เป็นสมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ เป็นนักการเมืองท้องถิ่น การช่วยประกันตัวผู้ต้องหาตามที่พนักงานสอบสวนร้องขอมา ย่อมเป็นการสมประโยชน์ทั้งที่มุ่งหวังที่จะบริการประชาชน และคะแนนเสียงจากประชาชนในเขตเลือกตั้งของตน จึงมิใช่เรื่องผิดปกติอันใดที่จำเลยที่ ๔ ในฐานะพนักงานสอบสวนจะติดต่อนายสุรศักดิ์ให้มาประกันตัวผู้ตาย เพราะเป็นเรื่องที่พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ทุกคนต่างก็ปฏิบัติเช่นนี้เหมือนดังเช่นจำเลยที่ ๔ และเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างนางสา กับจำเลยที่ ๔ แล้ว ก็เห็นได้ว่า มีความสนิทสนมกัน ซึ่งนางสาก็ยอมรับว่าจำเลยที่ ๔ เป็นคนดีและมีอัธยาศัยดี จึงเชื่อว่าเหตุที่จำเลยที่ ๔ ติดต่อให้นายสุรศักดิ์มาประกันตัวผู้ตาย เพราะเห็นว่านางสาเยี่ยมผู้ตายบ่อยครั้งและอาจเกิดความยากลำบาก หากต้องเดินทางไปเยี่ยมผู้ตายถึงในเรือนจำ และขณะที่นางสาพูดคุยตกลงเรื่องประกันตัวผู้ตายกับนายสุรศักดิ์ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๔ เข้าไปมีส่วนร่วมหรือเข้าไปเกี่ยวข้องแต่ประการใด

/และกาที่

- ๕๓ -

และการที่ให้เจ้าพนักงานตำรวจคอยติดตามรับส่งนางสารระหว่างบ้านกับสถานีตำรวจ รวมทั้งติดต่อเรื่องเอกสารในการขอประกันตัวก็เชื่อว่าจำเลยที่ ๔ กระทำไปเพื่ออนุเคราะห์ และให้ความสะดวกแก่นางสาที่สู่วัยและมีความสนิทสนมกันประดุจญาติในฐานะหลานเขย และจากคำเบิกความของนางสาทำให้ได้ข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงเจตนาของจำเลยที่ ๔ คือ การที่จำเลยที่ ๔ แจงให้นางสารอยู่ที่สถานีตำรวจไม่ต้องไปที่แห่งใดและไม่ต้องติดตามจำเลยที่ ๔ ไปที่ศาล เพื่อให้รอรับตัวผู้ตาย ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า จำเลยที่ ๔ ประสงค์ให้ผู้ตายได้รับการคุ้มครองดูแลจากญาติและสามารถรับตัวกลับบ้านได้ในทันทีที่ผู้ตายเดินออกมาจากห้องขังภายหลังจากได้รับการประกันตัว ซึ่งต่างจากพฤติการณ์ของจำเลยที่ ๒ ที่ไล่ให้นางสากลับไปรอที่บ้าน และร่วมกับจำเลยที่ ๖ จัดขวางเพื่อไม่ให้นางสาพบผู้ตาย จึงเชื่อว่าจำเลยที่ ๔ ติดต่อให้ผู้ตายได้รับการประกันตัวไป โดยไม่มีเจตนาเพื่อให้จำเลยที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันนำตัวไปฆ่าแต่อย่างใด ในส่วนของจำเลยที่ ๕ นั้น พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบมา ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ที่พาดพิงหรือแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ ๕ เกี่ยวข้องหรือร่วมกับพวกฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ดังนั้นเมื่อพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วม ในส่วนของจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มีปรากฏเพียงเท่าที่นำสืบมา โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดอีก ลำพังพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมเพียงเท่านี้ยังมีไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมกับพวกฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และร่วมกันย้ายศพผู้ตายเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย จึงมีเหตุสงสัยตามสมควรว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ได้กระทำความผิดจริงตามฟ้องโจทก์หรือไม่

/จึงเห็นควร

- ๕๔ -

จึงเห็นควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยนี้ให้แก่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง โดยไม่จำกัดวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ในส่วนนี้อีก แต่ถึงอย่างไรก็ตามจากรูปคดีที่ปรากฏ ศาลเชื่อว่าลำพังเพียงจำเลยที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓ และที่ ๖ ย่อมไม่อาจกระทำการดังกล่าวได้ หากไม่ได้รับคำสั่งในเชิงนโยบายหรือได้รับความเห็นชอบ พร้อมทั้งการให้ความสนับสนุนจากบรรดาเจ้าพนักงานตำรวจคนอื่นๆ รวมทั้งผู้บังคับบัญชาในระดับสูงขึ้นไป ดังนั้นแม้บทลงโทษของกฎหมายอาจเอื้อมไปไม่ถึงเพราะพยานหลักฐานอาจมีไม่เพียงพอที่จะรับฟังเพื่อลงโทษอันจำต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนี้ให้เป็นคุณก็ตาม แต่มิได้หมายความว่าบุคคลผู้นั้นจะรอดพ้นจากวิบากกรรมที่ตกลงไว้ไปได้ ฉะนั้นจึงขอให้ฟังสั่งรวไว้เสมอว่าผู้เสียชีวิตเหล่านี้แม้จะเคยถูกจับกุมดำเนินคดี เคยก่ออาชญากรรมสร้างความเดือดร้อนให้แก่สุจริตชนมาก่อน แต่โทษานุโทษที่ผู้เสียชีวิตเหล่านี้ได้รับควรถึงขั้นต้องปลิดชีวิตให้สูญสิ้นไปหรือไม่ เพราะปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นล้วนแต่มีที่มาจากปัญหาทางสังคม ครอบครัวยุติธรรมทั้งทางสภาพเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม ความสิ้นไร้ซึ่งโอกาสและความไม่เท่าเทียมกันในสังคม รวมทั้งปัญหาความไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอบรมสั่งสอนจากผู้ให้กำเนิดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ต่างเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำผิด ซึ่งอยู่ในช่วงชีวิตวัยรุ่นที่ยังขาดวุฒิภาวะได้ก่ออาชญากรรมลงไป ดังนั้นผู้รักษากฎหมายจำต้องมองสภาพเหล่านี้ด้วยสายตาที่เป็นธรรมและปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านี้ด้วยจิตสำนึกอย่างมีเมตตาธรรมเมื่อกระทำผิดก็จับกุมดำเนินคดีโดยผ่านทางกระบวนการยุติธรรมที่มีอยู่ให้ลงโทษไปตาม

/ตัวบทกฎหมาย

- ๕๕ -

ตัวบทกฎหมายให้สมกับโทษานุโทษที่บุคคลเหล่านี้ได้กระทำลงไป แต่มิใช่มากระทำ
 ในลักษณะเป็นผู้ตัดสินชีวิตชะตาชีวิตของบุคคลเหล่านี้เสียเอง ว่าใครควรมีชีวิตอยู่
 ใครสมควรตาย เพราะผู้รักษากฎหมายก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา มิใช่พระเจ้า ไม่มีอำนาจ
 ที่จะมาลิขิตชะตาชีวิตของบุคคลอื่นได้ และหากผู้เสียชีวิตเหล่านี้เป็นบุตรหลาน เป็นญาติสนิท
 มิตรสหาย เป็นบุคคลที่รักใคร่ แล้วมาโดนกระทำเยี่ยงนี้ ลองนึกแล้วย้อนถามตนเองดูว่า
 จะรู้สึกเจ็บปวดร้าวรานเพียงใด ฉะนั้นการมุ่งหวังที่จะได้รับความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพ
 หรือชีวิตราชการจะต้องได้มาจากการกระทำที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม มิใช่ได้มาจาก
 การก้าวไปบนกองซากศพของเพื่อนมนุษย์เยี่ยงนี้

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า จำเลยที่ ๔ ที่ ๕ และที่ ๖
 ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาร่วมกันกระทำการในตำแหน่ง อันเป็น
 การมิชอบเพื่อช่วยเหลือบุคคลใดบุคคลหนึ่งมิให้ต้องรับโทษตามฟ้องโจทก์หรือไม่
 ในข้อเท็จจริงส่วนนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีนางสาวอรุณญา มาหาญ ภมาเป็นพยานเบิกความว่า
 หลักจากข่าวการเสียชีวิตของผู้ตายถูกเผยแพร่ทางสื่อมวลชน ประมาณปลายเดือน
 กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำสืบตำรวจทรงภฤชนม์ ถิ่นวาสนา พุดข้มชู้พยานว่าจะฆ่าแขวนคอ
 หากพยานพูดความจริงเกี่ยวกับการเสียชีวิตของผู้ตาย ต่อมาจำสืบตำรวจทรงภฤชนม์
 พาพยานไปพบ จำเลยที่ ๔, ที่ ๕ และที่ ๖ ที่ห้องทำงานของจำเลยที่ ๕
 บนสถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ จำเลยที่ ๕ แจ้งให้พยานให้การว่า จำเลยที่ ๖
 ไปพบผู้ตายที่สถานีขนส่ง และพามาที่สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์แล้วพบพยาน

/ที่ห้องสืบสวน

- ๕๖ -

ที่ห้องสืบสวน พยานตกลงให้การตามนี้เพราะเกรงว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย ส่วนจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ เพียงแต่นิ่งเฉยๆ ไม่ได้พูดอะไร ต่อมาพยานให้การแก่พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดฯ ไปตามคำให้การที่ถูกจัดเตรียมไว้แล้ว โดยมีจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ อยู่ในห้องสอบสวน และพยานให้การแก่พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดฯ อีกครั้ง โดยมีจำเลยที่ ๕ อยู่ควบคุม และเกิดการโต้เถียงกันระหว่างเจ้าพนักงานตำรวจ เพราะเจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ไม่ต้องการให้สอบปากคำพยาน ต่อมาเมื่อมีพนักงานสอบสวนจากหน่วยงานอื่นจะมาสอบปากคำ จำสืบตำรวจทรงกฤษณ์จะพาพยานหลบหนีทุกครั้ง และเมื่อพยานทราบว่า เจ้าพนักงานตำรวจ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ กำลังจะจัดการกับพยานเพื่อมิให้ให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวน หน่วยงานอื่นๆ พยานจึงหลบหนีไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และเริ่มให้การตามความจริง ต่อพนักงานสอบสวน กองบังคับการตำรวจปราบปราม กรรมการสิทธิมนุษยชน และพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ นางสาวมะลิชาติ ยิ้มแย้ม เพื่อนร่วมงานของนางสาวรัฐญาเบิกความว่า นางสาวรัฐญาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันเกิดเหตุให้พยานฟัง จำเลยที่ ๕ ส่งตัวจำสืบตำรวจทรงกฤษณ์ให้คอยติดตามและคอยพานางสาวรัฐญาหลบหนี หากมีพนักงานสอบสวนจากหน่วยงานอื่นมาสอบปากคำ และบังคับข่มขู่ให้นางสาวรัฐญาให้การไปตามข้อความที่จำเลยที่ ๕ จัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งพยานได้อ่านข้อความเหล่านี้ซึ่งตรงกับข้อความในบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๕๓ แต่แตกต่างจากที่นางสาวรัฐญาเคยเล่าให้ฟัง จากพยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำเสนอ

/เห็นว่า

- ๕๗ -

เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติดังที่ศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า คำให้การของนางสาวอรัญญา ที่ให้การไว้ต่อคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงของตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ และต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๗๓ และ จ.๑๒ ตามลำดับนั้น เป็นคำให้การอันมีข้อความอันเป็นเท็จในส่วนของเหตุการณ์ ขณะที่นางสาวอรัญญาได้พบผู้ตายที่ห้องสืบสวน โดยเหตุการณ์จริงมิได้เป็นไปตาม ที่ให้การไว้ ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ที่แสดงให้เห็นว่า นางสาวอรัญญา และนางสาวมะลิชาติเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๕ มาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัย ได้ว่าจะเบิกความปรักปรำใส่ร้ายจำเลยที่ ๕ เพื่อให้ได้รับโทษ และเมื่อพิจารณาประกอบ คำให้การของจำเลยที่ ๒ ตามบันทึกคำให้การ เอกสารหมายเลข จ.๑๑๗ และ จ.๑๑๘ ถึงสาเหตุ ที่จำเลยที่ ๒ ให้การอันเป็นเท็จในส่วนของเหตุการณ์ที่พบตัวผู้ตายและนำตัวมาที่ห้อง สืบสวนนั้น เพราะจำเลยที่ ๕ สั่งให้ให้การเช่นนั้นไปตามข้อความที่จำเลยที่ ๕ จัดเตรียมมา ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่สอดคล้องกับทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม จึงเชื่อว่านางสาวอรัญญา และนางสาวมะลิชาติ เบิกความไปตามความจริงว่า เหตุที่นางสาวอรัญญาให้การ อันเป็นเท็จเช่นนั้น เพราะถูกจำเลยที่ ๕ บังคับให้ให้การไปตามคำให้การที่จำเลยที่ ๕ จัดเตรียมไว้ ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ ๕ เป็นเจ้าพนักงานตำรวจผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ประจำ สถานีตำรวจภูธรเมืองกาฬสินธุ์ ได้กระทำการในตำแหน่งอันเป็นการมิชอบด้วยการจัดทำ คำให้การอันเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาวอรัญญาให้การไปตามคำให้การเท็จดังกล่าวก็เพื่อ

- ๕๘ -

ปกปิดและแปรเปลี่ยนข้อเท็จจริง เพื่อช่วยให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ หลุดพ้นจาก
 การเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีนี้และเพื่อช่วยมิให้ต้องรับโทษในความผิดที่ร่วมกันกระทำ
 จำเลยที่ ๕ จึงมีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญากระทำการ
 ในตำแหน่งโดยมิชอบเพื่อช่วยเหลือบุคคลใดบุคคลหนึ่งมิให้ต้องรับโทษ ตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ วรรคแรก สำหรับในส่วนของจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ นั้น
 คงได้ความจากคำเบิกความของนางสาวรัฐัญญาว่า ขณะที่เข้าพบจำเลยที่ ๕ ในห้องทำงาน
 พบจำเลยที่ ๔ และที่ ๖ นั่งอยู่ภายในห้องด้วย เพียงแต่นั่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้พูดจาใดๆ
 ทั้งสิ้น และเมื่อนางสาวรัฐัญญาให้การต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรจังหวัด
 จำเลยที่ ๔ นั่งอยู่ในห้องสอบสวนแต่ไม่ได้พูดหรือกระทำการใดๆ ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏ
 ข้อเท็จจริงอื่นใด จากทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๖ ร่วมกับ
 จำเลยที่ ๕ กระทำการอันมิชอบโดยพูดชักจูงโน้มน้าวหรือบังคับให้นางสาวรัฐัญญา
 ให้ให้การเท็จหรือมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมคำให้การอันมีข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว
 เพื่อให้นางสาวรัฐัญญาท่องจำและให้การไปตามนั้น ลำพังเพียงพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๔
 และที่ ๖ อยู่ร่วมในเหตุการณ์บางช่วงโดยมิได้กระทำการใดๆ ในขณะที่จำเลยที่ ๕
 แต่เพียงผู้เดียวกระทำการอันมิชอบต่อนางสาวรัฐัญญา ยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า
 จำเลยที่ ๔ และที่ ๖ ร่วมกับจำเลยที่ ๕ กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ
 สืบสวนคดีอาญา กระทำการในตำแหน่งโดยมิชอบเพื่อช่วยเหลือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
 มิให้ต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ วรรคแรก ตามฟ้องโจทก์ได้

/กรณีจึง

กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๖

พิพากษาว่า จำเลยที่ ๑, จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๙, ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ จำเลยที่ ๕ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๐ วรรคแรก จำเลยที่ ๖ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๖ การกระทำของจำเลยที่ ๑, จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนให้ประหารชีวิต ฐานร่วมกันย้ายศพเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย จำคุกคนละ ๑ ปี เมื่อลงโทษประหารชีวิตแล้ว จึงไม่อาจนำโทษอื่นมารวมกันได้ คงให้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ ๑, จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ สถานเดียว จำคุกจำเลยที่ ๕ มีกำหนด ๗ ปี จำคุกจำเลยที่ ๖ ตลอดชีวิต ยกฟ้องจำเลยที่ ๔ ยกฟ้องจำเลยที่ ๕ ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานร่วมกันย้ายศพเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย ยกฟ้องจำเลยที่ ๖ ฐานร่วมกันย้ายศพเพื่อปิดบังเหตุแห่งการตาย และฐานเป็นเจ้าของพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา กระทำการในตำแหน่งโดยมิชอบเพื่อช่วยเหลือบุคคลใดบุคคลหนึ่งมิให้ต้องรับโทษ ส่วนคำขออื่นของโจทก์นอกจากนี้ให้ยก./

นายเทวัญ รอดเจริญ

นางสาวอุมาพร ภัทรวุฒิพร

